குமரகுருபதமேசரணம் !

சிவஞான தீபம்

திருத்தலைவெனும் திருவிராமேச்சுரத்தைச் சார்ந்த

பாம்பன்:

அத்தியாச்சிரம சுத்தாத்துவித

வைதிக சைவ சித்தாந்த ஞானபாநு

ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாச சுவாமிகளால்

அருளிச்செய்யப்பட்ட

Second Edition—1000 Copies.

திருவல்லிக்கேணி: பிரபலசோதிடரும்,

சுவாமிகளுடைய பெட்புறுமொருவருமான

சுப்பிரமணிய தாசரெனும் பெயரிய

சின்னசுவாமிப்பிள்ளையவர்களால்

சென்னை: [illegible] அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1922.

[illegible]

இயல் அட்டவணை

முன்னுரை.

...தும் பொறிக்கப்பட்ட புத்தகங்களுள், அ... ன் புகழ்ந்து நூருசார்ச் சபகலமென்னும் ஏ... ன்றென்பதை புணர்நிற முடையாரே மெய... விளிமேத் தனியைபு முணர்வர்.

இந்நூலை பதிவுறக்கப்பட்டனவே பன்தி... வரு பலதிறங்களு முணர விழைவோர், ... முடைய பனுவல்கள் பலவற்றுள்ளும் வடமொழி... தென்மொழி மறைந்தவே பிரபல பிரமாண... ள் பலவற்றையு மேற்கோளாகக் கொண்டு பெ... லக விளக்குகின்ற திருப்பா என்னு நூலையு... தணைகளையும், தகராலயரகசியம் பரிபூரண... க்தபோதம் என்னு நூல்களையும், அவற்றினை... களையும் படித்தல் கடப்பாடாம்.

ஸுப்ரஹ்மண்யோம்.

கலியுகம் ௫௦௨௨-ம் சாலிவாகன சகாப்தம்
௧௮௪௩-ல் துர்மதி வருஷம் கார்த்திகை மீ ௯உ,

...நப்பாக்கமென்னும்
...ரைபுரம், சென்னை.
23 - 11 - 1921.

இங்ஙனம்:
குமரகுருதாசஸ்வாமிகள்
பாம்பன்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
[illegible]		காணப்பட்டவைகளி [illegible]	காணப்பட்டவைகளி [illegible]
[illegible]	[illegible], ௨௨	[illegible]	[illegible]

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்

இந்நூலாசிரியருக்கு இளமையிலே நூல்களைப்
பயிற்றுவித்தவரும், மாம்பலம் : தமிழ்ப்பாடசாலை
உபாத்தியாயர் சிதம்பரநாதருமாகிய

ஸ்ரீ-ள-ஸ்ரீ

க. மு. முனியாண்டியாபிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

திருமுறைகந்தி வாமலை முறையின்றி
மாதுயர் வரிமுகிற்றி
அகிலமனைத் தொழுகு வெளியுமேழ் தும்பல
மனமுக் காணவிடும்
பாதிவா திக்கண்பா பரத்தியமுறுத்தவும்
பண்ணவர்கள் வெளத்தமுடீற
உ பலமுறை நாவலிய கனிகலிம் பெயரில்
பவிழவே வெண்முமுதமயத்
தாழிகனி விடுத்தி துறை டமவியின்பமாகிரைக
சகுவம விகாமெலைமத்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

தன்னவனாம் சிவஞான தீபமெனு மொண்பெயர்
தனைப்பெற் றிலங்கிநூலை
வாழினிய சற்சனன் மாவீரக் கிருபணன்
மதிகொளப் பாவலநிபுணன்
வசனரு பத்தினில் வகுத்தனன் குமரகுரு
மாவருட் டனைமகொண்டே (க

பொன்னேறு மொளியின் வெண்ணனீ நிலவைகவும்
பொங்குநூலிர் கங்கைமிதுவரா
புரிசடையரி லெப்பொலைக் கிட்டவெழி லிலவவும்
பொருடைத்த செய்ப்பாமன்
முன்னேறு கருணைகொண் டெனியனலி மறைமொழிகளை
முழுதுக்கவுந் காட்டவென் று
முதுமறைதக வளிக்குதும் புகழ்ப்பாப் பிரமகுரு
முருகவேட் டன்னோமென் றுள்
தன்று மகத்துழி யிருத்திப் படித்தருட்
டன்மைமிக வுந்தபொனைநயா
தகவுடைக் குமாரகுரு நாகமென றதீபெயர்
தனைக்கொண்மின் மைந்தனுக்
முன்னே யதிர்த்தநெறி வழுவமை யுட்பொருளமைய
முழுவது முணர்ந்தவினர்
முத்திநிலை கூடவச் சிவஞான தீபநூல்
மொழிந்தனனரோ. (உ)

அப்பால். இ. நூ. இத்தூலாசிரியர்க்குத் தந்தை
தாயரா மிட்டபெயர் கில்பத் திருப்பெயர்.

உ

சிவமயம்.

குருபாதமே துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானதீபம்

காப்பு.

குறள்வெண்செந்துறை.

பொன்னார் வடிவுடைப் பிறையான் புதல்வனை வேட்டோன்
மன்றுடைப் பிடியலருண் மலரடி தொழுவாம். (க)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நீலமா விலையா லேத மையறு மாமே லோர்தின்
மெய்யறு யாதி சூலை யிர்துளவைப் பாத பாய்மக்
தெய்வமாம் விளக்கு மாறு சென்னிமேலாம் குசிலை வைத்து
வைகுறர்க் கினைய கந்தக் கடவுளைக் கருத்தில் வைப்பாம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மேடர் துரைமிசைப் புண்ணியர்க்கள் இசைநிறை மாசை
பெரிதுந்திணர்க்குட் மருந்திணர்க்கும் பொதுபொகம்
திருமூலர் முதலவர்க்கு நீதி ஞான
சிந்தமைக்கு மனனிவர்க்கு வேடமதி.

இறைவிடவ கம்பலை யொளையு நாரி
யென்னுளத்தி னுவைவையுடன் விளங்கா நிற்கும்
அருமைய சிவசாம் யென்றன் நீக்கி
யவனிறைவ னுபயவடி பத்தான் வைத்தனனே. (௧௨)

பாயிரம்.

நூற்பயன்.

பவமான கடல்கடக்கப் புணையா யிங்கே
பலதத்துவத் தெரிவுற்று மின்று தநுவுடன் சீவர்
அவமான விருவினையாக்கக் கிடக்குங் கல்லை
யதிக்குமொ ரெவ்விருளே யகற்று மிக்கு
சிவஞான தீபமிதைப் படித்தோர் கேட்டோர்
செப்பினர் சிந்தித்தனர் பற்றுவித்தர் பேரார்
நலமான [illegible]
[illegible] (௧)

ஆக்கியோன் பெயர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சாதுவி னரிசைஞ் சொநூலின பாடலே
யென்றநூலை யனைவித்த
பரதுறையில் கோனத்தவன் ஞானமைந்தர் நுடையைய
மருவுற்ப கிடைக்கவில்லை

இவ்விருத்தத்தின் அடிகளிலுள்ள [illegible] இரண்டாவது பிரதியிலும் பிறபிரதிகளிலும் [illegible] [illegible] [illegible] கிடைக்கவில்லை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கிடைக்கவில்லை.

கடுமதி னாமமைத புண்டுமுந் யோர்களு
ழமைரத் தவழி யெறுமைபர்க்கு
கடிதைவ னிர்நூலை புலகுளைர்க் துய்யவே
குமாருரு நாமன்மா தேர். (உ)

பாயிர முற்றிற்று.

ஆடூர் திருச்செம்பூர்

நூல்.

முதலாவது

பதிபசுபாசவியல்.

வசனம்.

ஈறும் அண்ட பிண்ட சராசரங்கட்கும் ஆதி பிதாவாய் அமைந்தும் சகலருக்குவன் என்றும் நித்தியருமாவான். அவன் அருவுருவமானவன்: பரிசுத்தமுடையவன்; பரிசுத்தஞானமுடையவன்: வேதாகமாதி நூல்களாற் றுதிக்கப்பட்டவன்: சமான ரகிதன். சத்து, சித்து, ஆனந்த மென்று மூன்றையுமுடைய பொருந்தி நாம ரூப பேதங்களையுள்ள சமஸ்த சராசரங்களிலுஞ் சச்சிதானந்த சொரூபமென நிறைந்த பொருள் அவனே. அவனே பரம சிவம் என்றும் பரமன்; பிரமம், அவனே பதி. அவனே குரு.

சீவர் புண்ணியங்கட்கும் அவன் குருவே [illegible] ஒரு ஞானியினுடைய [illegible]

அவசியமான நிக்கிரக அனுக்கிரகாதி அற்புதங்களை அந்த ஞானியிடத்து நிகழ்த்துதலும், இறைவன் அந்த ஞானி போல் யார்க்கெல்லாம் விகற்பின்றி எய்தலும் தக்க உதாரணங்களாம்.

ஆன்மிக்க வளர்ப்பு... அவை, பசுவென்னுமொரு சொல்லிலடங்கும். ஆன்மா, பாசத்திற் கட்டுண்டமையால் பசுவெனப்பட்டது. அதற்கே— அசர்த்தம், அணு, ஆன்மா, க்ஷேத்திரஞ்ஞன், விஞ்ஞானேஞன், நிராபாசகன், பாசி, புருடன், புமான், சேதனன், ஜீவன், இயமானன், உயிர், ஆவி, புத்தி, பிராணன், சத்தாத்து, புற்கலன், தேகி என்னும் பெயர்களுளவென்று நூல்களுரைக்கும். இச்சீவான்மா, அநாதி நித்தியப்பொருளென்று மறைகள் கூறும்.

மேலே சொன்ன அநாதி நித்திய பரமான்மாவென்னுமொரு சூரியனுடைய விம்பமே உயிர்களினுள்ளிடங்களென்னுங் கடவெளிக்கோடுகள் தோன்றுகிற பிரதி பிம்பங்களாகும். அந்த பிம்பத்தை அந்தரியாமி யென்னலாம். அது, தெளிவான சத்துவத்திலேயே தெளிவாகக் காணப்படுமாதலின் அஞ்ஞான அஞ்ஞான ஆன்மா அதனைத் தரிசியாது; ஞானவிழிபான்மா தரிசிக்கும். அந்தரியாமிக்கு, அக்கடமே நிலைக்களமாம். அச்சுவடும் ஆக்கும் சரீரமுமாம். சூரியபிம்பம் தோன்றுகின்ற கடங்கள் ஒன்று கலவாமையின், எல்லாக் கடங்களும் பல்வகையாக வில்லை. அவ்வாறே, ஒருயிர்க்குள்ள சுக துக்கங்கள் ஒருயிர்க் கில்லை. எல்லாக் கடங்களுக்கும் கேட்கிற்போதிலும் பிம்பத்திற்கு ஒன்றுமில்லை. அவ்வாறே, உயிர்களுக்குள்ள சுக துக்கங்கள் அந்தரியாமியாகிய பரமான்மாவுக்கில்லை.

டசீவான்மாவாகிய பரமவியை, ஆன்மாக்களை முன்னிட்டுச் சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்

சகளமென்று மைம்பெருந் தொழில்களையும் பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவனென்று ஐவர்களைக் கொண்டிருந்து சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்த மாயையென்னும் மூன்றுகாரணங்களான மூன்றையுங்கொண்டு செய்வன். பிரமா முதலிய ஐவருள்ளின்று அஞ்செழுத் தென நின்று செய்தலைத் தன்மையென்றும், அவன் அவன்வஞ்சித்த சேதனப்பிரபஞ்சத்தி னின்று செய்தலை முன்னிலை யென்றும், பஞ்சபூதமதி மூர்த்தங்களி னின்று செய்தலைப் படர்க்கை யென்றும் பகரலாம். பிரமா முதலிய நான்கு மேனியும் உருவமெனவும், சதாசிவமேனி உருவமு மருவமு மெனவும், இவ்வைந்திற்கும் மேலதாயுள்ள குடிலைப்பாம் அருவமெனவும் விளம்பப்படும். அருவம் இரகசியமாம். இந்த ஆறும் பிரசன்னமாக நிற்கு மூர்த்தியை அறுமுகச்சிவ னெனவும், அருவம் அருவமேயாக மற்றைத்தொடும் பிரசன்னமாய் நிற்கும் மூர்த்தியை ஐம்முகச்சிவ னெனவுங் கூறலாம். ஒருவனுக்கு விழிக ளிரண்டாயினும் அவை, காண்டொழிலி லுடன்செய்யத் தோன்றுயக் "கண்" எனவே நிற்குமாறு போல அவ்விரு மூர்த்திகளுமொருசிவ னெனவே நிற்றல் சற்குணர் கட்கு முண்மை யென்க. நிற்க.

அச்சிவனுடைய இலீலா விக்கிரகங்கள் பலவற்றுள்ளும் இலிங்கம், இலிங்கோற்பவம், முகலிங்கம், சதாசிவம், மகா சதாசிவம், உமாமகேசுவரம், சுகாசனம், உமேசம், சோமாஸ்கந்தம், சந்திரசேகரம், விருஷபாரூடம், விருஷபாந்திகம், புஜங்க லளிதம், புஜங்கத்திராசம், சந்தியாநிருத்தம், சதா நிருத்தம், சண்டதாண்டவம், கங்காதரம், கங்காவிசர்ச்சனம், திரிபுராந்தகம், கலியாணசுந்தரம், அர்த்தநாரீசுவரம், கஜ யுத்தம், ஜ்வராபக்னம், சார்த்தூலஹரி, பாசுபதம், கங்காளம்,

கேசவார்த்தம், பிக்ஷாடனம், சிம்ஹக்னம், சண்டேசானுக்கிரகம், தக்ஷிணாமூர்த்தம், யோக தக்ஷிணாமூர்த்தம், வீணா தக்ஷிணாமூர்த்தம், காலாந்தகம், காமாரி, இலகுளீசுவரம், பைரவம், ஆபதோத்தாரணம், வடுகம், க்ஷேத்திரபாலகம், வீரபத்திரம், அகோராஸ்திரம், தக்ஷயக்ஞஹதம், கிராதம், குருமூர்த்தம், அசுவாரூடம், கஜாந்திகம், ஜலந்தரவதம், ஏக பாதத்திரிமூர்த்தம், திரி மூர்த்தித்திரி பாதம், ஏக பாதம், கௌரிவரப்பிரதம், சக்கரதானஸ்வரூபம், கௌரி லீலாசமன்விதம், விஷாபஹரணம், கருடாந்திகம், பிரம சிரச்சேதம், கூர்ம ஸம்ஹாரம், மச்சாரி, வராஹாரி, பிரார்த்தனாமூர்த்தம், ரக்தபிக்ஷாப்பிரதானம், சிஷ்யபாவம் என்னும் அறுபத்து நான்கும் அட்டமூர்த்தபேத மெனப்படும்.

இவ்வாறே சருவேசுவரனுக்கு சாங்கவடிவமாயுள்ள சருவப்பிரபஞ்சமும் அவ வடிவமாகும். சுத்தமாய வடிவமுள்ள சருவப்பிரபஞ்சமுஞ் சுத்தவடிவமாகும். இவை, ரை விசுவரூபமென்றும், பாசமேனியுமாகிய வடிவமென்றும் படைப்பிடும். ஆகாசத்திற் புவன பதுமைகள், தன்றுகல்பியமை இத்தகைய அண்ட பிண்ட சராசரப் பிரபஞ்ச காயமுடைய அற்புதாகார சத்திமின்றவன் உண்டாட வடிவமான அண்டபிண்டங்களெல்லாம் தன்னிலிருக்கின்றன வாகலின் யாவும் அவனுடைய சரீரமாம் பொருள்களேயா மென்க. இத்தகைய பதப்பொருள் இன்னும் மூவகையாக நிச்சயிக்கப்படும். விவரம்:—(க) சருவ வியாபக சுவரூபமாக ஆகாசப் பிரம மெனப்படும். (உ) வாக்பிரணவ சுரூபமாக்கின நிருவிகல்ப நடனிக்க பரம். (ங) அகோர மந்திர சுரூப பரமேச்சுர கோபக்கினி ரூபம் என வாம். இவற்றுள் முன்னுரையே மந்திரமூர்த்தியாக ஆன்மாக்களைத் தன்னிடத்தலும், இரண்டாவதிலே அவனின

பிரபஞ்சபாச விபவ.

சித்தாந்த நன்மக்கலிலிருந் தெய்தப்பெறத் தக்க பலன்களைக் கொடுத்தலும், முதலாவதாலே ஒன்றாய் யெனக்கும்படி கடா க்ஷித்தலுமாம். ஒன்றாய் யெய்துதல்— பரமான்ம போதத் தில் சீவான்ம போதம் இலயமாய் ஞானாகாசமேயாய்ப் பேத மின்றிப் பிரகாசித்தலாம். இதனை, நித்திய கைவல்லிய முத்தியெனவும், சிவ சாயுச்சியமெனவும், வாக்குக்கெட்டாத திருவாணையெனவும் கூறப்படும். இத் திருவாணைத் தினைச் சீவப் பிரம ஐக்கியமாகக் கூறுதல், பிரமம் அதுவேயாகவே யான்மேல் கலந்துள்ளதென்னும் அத்துவைதசித்தாந்த மு றையாதலுமாம். சண்டேசுவர முதலியோர்களே யாங்கனே கடவுளென்று சகலரோர பாசங்களையுந் தள்ளிவிட்ட யாறி சிறப்பும் இறைவன் தனததிகாரத்தை ஊட்டத் தலைவர்களின் அவர்க ளிருக்கில முத்தியெறி யாதலை யல்லவென துணைக் கிடக்கின்றது. இதனை,

“ பன்மு கச்சமய நெறிப டைத்தவரு
மியாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
பாதகத் தவரும் வாத தர்க்கமிடு
படிற ருந்தலை வணங்கிடத்
தன்மு கத்துயிர் வரவ ழைத்துமெம
தரும னும்பகடு மேய்க்கவாய்த்
தனிமு குப்பவட நீழலாரெனச்
சனக னாதிமுனி வோர்கடத்
தோன்ம யக்கமற நீர லைக்கவே
சோதி ஞான முணர்த்தியே
சுத்த சித்தமுத லியபல நிரைசு
சேர வேதுகிர் பாதுகாய்த்
தென்மு கக்கடவுள் வழி குந்தவோரு
சேவடி சகிக்கவே வணங்கவே

தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயனைச்
சிற்சு கோதய விலாசமே."

என்று தாயுமானவரும்,

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேரா தார்."

என்று திருவள்ளுவரும் தெரித்தவாறு கொள்க. இறைவனடி சேரார் பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்தாரென்றதனால், அவர் பிறவியை நீங்கார் என்பது போதரும்; இப்பிறவியைத் துயரமெனக் கொண்டு எங்கும் வழக்கு கண்டது.

ஆன்மாக்களைத் தண்டித்தலென்பது, பாவ விமோசன காரியமாய்த் தண்டனையாளருடைய கலைமூர்த்தியாதி தேவர்களாலும் அரசர் முதலியோர்களாலும் மறுமையிலேனும் இம்மையிலேனும் தக்கபடி தண்டித்து நியாயஞ் செலுத்துவதாம். அப்படிச் செய்தல், பிள்ளைக்குற்ற பிணியைப் பிதாவானவன் வைத்தியனைக் கொண்டு நீக்க முயல்வதுபோல முயல்வதாம். இது, கருணையே யன்றிக் கொடுமையன்று; சகலவுயிர்களுக்கும் பொதுவாய்ப் பேருதவும் பரமகாருணிக நேயமுடையன். இங்கே கருத்தன், அவ்வுயிர்களுக்குக் கருமபலன் பூத்தமைத்தல் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பொருந்து மகத்தான நீதி நடத்துகின்றான் என்பது கருத்து; சேர்ந்திருக்கின்ற வினையை மறுமையில் பொசிப்பிக்கின்றான் என்க. கிரக.

சீவர் சரீரத்தில் வித்தியாதத்துவங்களும் உருவாகும் விதம் ஆன்மாக்களின் சம்பந்தம் தோல், உதிரம், மச்சை, மாமிசம், சுக்கிலம், என்பு, நரம்பு என்னும் சப்த தாதுக்களான் தேகமியற்றப்பட்டதாய், பிரகிருதி, பித்தம், வாதம், சிலேற்பனம் என்னும் திரிதோஷங்களும் சேர்ந்து, அசேதனமாகிய அசுத்தமாயைகளும் சேர்ந்து உள்ள

னும் ஞானேந்திரியங்களும்; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தமென்னும் கருமேந்திரியங்களும்; பிராணன், உதானன், சமானன், அபானன், வியானனென்னும் வாயுக்களுமாகிய உ0 - தத்துவங்களொருசேர யாக்கப்பட்ட சூக்குமவுடம்பையுடைய சீவன்மா, தான் நினைத்தவண்ணம் யாதானுமொரு காரியத்தைத் முடிக்க முடியாமை சொப்பன சேவினை மயக்குந்தன்மையா லென்க. இதனால், தூலமிருக்கும்போதே அது நனவுகளைச் செய்து தக்க பலன்களை மக்களடையவே உண்ர். இக்காலத்தே எச்சித்தியில்லையென்றாயினுஞ், சிறுபடி காரியங் கேழ்த்துக்கொண்டிருத்தலின் ஸ்திரேபுண்டென்பது இனம் னுய்த்துணர்ந்தக்க நுட்பமாதலின் அவ்வழிக்கேயுற்றி வீணுகாதென்பதூஉம், அச்சூக்குமத்திற்கு உபகாரப்பொருளாய தூலவுடம்பும் அளவுடை யாகாரத்தாற் பேணிக்கொளத் தக்கதென்பதூஉம் மறுக்கற்பாலன அல்ல.

ஆன்மா பெறற்குக் கருவிற் புகுமுன் ஆன்மா, விதைநெல்லின் அங்குரம்போலக் சுக்கிலத்தி லடங்கியிருந்து சுரோணித சம்பந்தமாதலும் ஆசயத்துளிருந்து வளராநிற்கும். சுக்கிலத்தி லுயிருள தென்பதைப் பூதக்கண்ணாடி வாயிலாகக் காணலாம். இவ் வுற்பத்தியின்கீழ் உண்டாம் ஆகாமியமாகிய புதிய வினைகள், மரித்தவுடன் மந்திரத்துவா, பதத்துவா, வர்ணத்துவா, புவனத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என்னும் ஆறத்துவாக்களினும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற புண்ணிய பாவமாகிய சஞ்சிதமாகும். பிராரத்தவினைக் களைந்து போக எஞ்சிய சஞ்சிதம் பின்னே தொடர்ந்து காத்திருக்கும். இச்சஞ்சிதம் புதிய ஆகாமியமே பிறவிக்கடவாக்கப் பெருகிவருந் தன்மைத் புண்ணியமாவும் விசேஷமானவன். பிராரத்தவினைகளைத் தொலைத்திடவேண்டும்

திருத்தியாக அனுபவித்துக் கொண்டு ஆகாமியத்தைத் தள்ளித் தீமையுஞ் செய்யாதிருக்க வேண்டும். செய்யத்தக்கு மூலமாயிருக்கிற இந்தவிருத்திகள் கச-ம் சில திருட்டுக்கேடும். விவரம்—

(க) காமம் = இச்சை; தான் ஞானியாயிருக்கினு மொன் மோகங்கொள்ளுந் தன்மை,

(உ) குரோதம் = சினம்; பகை

(௩) உலோபம் = ஈயாமை,

(ச) மோகம் = தான் தேடிய பொருளைவிடாதுள்ள அதி விருப்பம்,

(ரு) மதம் = செருக்கு; திருத்தியாயிருக்கிறபோதும் கருதா தொழுகுங் குறைவு,

(சு) மாற்சரியம் = பொறாமை,

(எ) டம்பம் = அகம்பாவிப்பு; உதாசனம்,

(அ) வேட்கை = பலதிறத்த ஆசை

(கூ) ஈரிஷை (ஈர்ஷ்யா) = தமக்குநேர்ந்த துன்பம் பிறருக்கும் வரவேண்டுமென் றெண்ணும் ஒருவகைப் பொறாமை,

(௰) தர்ப்பம் (தர்ப்பா) = தன்னையே உயர்த்திப் பேசு மியல்பு,

(கக) இராகம் = பரதார மேலாசை விருப்பம்,

(கஉ) துவேஷம் = பிறர்செய்த தீமைகளுக்கு அதுபோன்றதை அவர்க்குத் தாமுஞ்செய்யவொரு தன்மை,

(க௩) டம்பம் = பிறர் கண்டு புகழுமாறு பொருந்தா வினிக்குந் தன்மை குணமாக;

(கச) அகங்காரம் = நானென்னுடைய மமதை

எனலாம். இந்தப் பதினொன்றும் வந்தாற் பிறப்பிறப்பும் விடுபடுவது உறுதி தான். இவை, சிவ சிருட்டியல்ல; ஜீவ சிருட்டியே யென்பதற்கு எதுவுடை பிரமாணம் உண்டு கொலோ? எனின்,—சிவ சிருட்டியாகிய சராசரப் பிரபஞ்சம் பிரளயத்தி லழியுங் காலத்துஞ் ஜீவர்களுடைய ஜனன மரண காரணங்க ளொழியாட லிலைத்த லிற்றலும், சிவ சிருட்டி யிருக்கும்பொழுதே அச் ஜீவசிருட்டி சூனியப்படு மாயிற் போக்குவரவற்ற மோக்ஷம் பெறலுமாகிய வுண்மை யுணர்க.

மோக்ஷத்தைக் கவ்வியருளுங் கடவுளன்றி ஏனையோரா னீக்கப்படாப் பாசமாகிய ஆணவமலம், பசுக்களாகிய உயிர் கட்கு அநாதி யியற்கைத் தென்பதைப் பதிசகதுப் பதிபசுபாசவிளக்கமுடையார் (சிவஞான தேசிகர்)

“ஆணவ மலமான் மாவுக்
கநாதி யியற்கை யென்னில்
ஆணவ மலத்தை நீக்கி
யமலனை யடைவ தாவி
ஆணவ மலமான் மாவுக்
கநாதிச் செயற்கை யென்னில்
ஆணவ மலத்தை நீக்கி
யமலனை யடைதன் மாண்மை.”

என்றுஞ் செப்புவான் மறுத்து, அநாதி செயற்கையாகல் வேண்டுமென்பா ராயினர். செயற்கையினை அநாதியென் பது பொருந்துமதி முனதாமோ? என்றுங் கடாவன்றிப் பிறத்தல் உண்டும்.

அக்கடவுள் கருணையினை மெய்யத் தெரவன் சிவ புண்ணிய நலங்களு மேனைய சற்குரு முனிவோரானறியப் படுமென்பது—

' புக்க மாருதிய புண்ணியத் தேசிகர்
தங்கள் வாக்குப தேசம தன்றியே
ஒக்கி மற்றி னிரும்பய னில்லையாம்
மக்கு மென்னும் வரன்புக லாகமம்.'' — [சிவ
புண்ணியத்தெளிவு]

'' தியானமூலம் குரோர்மூர்த்தி:
பூஜாமூலம் குரோ:ப்பதம்
மந்த்ரமூலம் குரோர்வாக்யம்
முக்திமூலம் குரோ:க்ருபா ''

என்பனவற்றால் அறியப்படுகின்றது. இன்னன பல. ஒருவ னுடைய பரிபாக நிலையை உணர்ந்து அவனே குரு மூர்த்தியாக வெழுந் தருளிவந் துரைப்பன வுரைத்து முடிவில் ; அடியார்களைக்கொண் டப்படி யிழைத்து முடிப்பர். இவ்விதக் காரியம், அவனது கருணைப்பிரவாக மேயாதலின் ஒப்புத் தலைப்புள்ளது. மாயாப்பிரபஞ்ச பவிகளச் சேவற்கிய கிஞ்சித்ஞன் இச்சிப்பான். சகலாணுவிய சரு வஞ்ஞன் இச்சியான். இவ்வாறு வீடுபேறன்றிப் பிற தொன்றும் இச்சியாத் தன்மை வாய்ந்தவனே பக்கு முள்ள சீடனாவன். அவனே, இந்நூலில் விளக்கப்படு மின்பத்தைப் பெறத் தகுதியாளன். இப்பக்குவத் தாரிய மந்தரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரமென்னுஞ் சத்திநிபாத நான்கனுள்ளும் முதிர்வுடைய தீவிரதரமென்ற சிவசத்திபதிவுடையும்.

இவ்வுலகவாழ்வையும், பசுக்களையும், இல்லறத்தையும் ஆதி யானவை தூவாணிக்குச் செய்யிற் கனிச்சேரப் பரி பாகத்தி லிருப்பொருகசத்தி நிமிர்கின்ற அவ்வாணவமும், திரோதம் வரித்திடுங் கரிப்புடையவே அருளென்னுள்ள கன்ம முதல், பிரபஞ்சத்தைத் தெய்வென நழுவவிக்கச் செய்கின்ற

திரோதையும், விஞ்ஞானகலருக்குத் தநு கரண புவன போகமுஞ் சுத்தவித்தையாதி ஐந்து தத்துவமுமாயிரா நின்ற சுத்த மாயையும், பிரளயாகலருக்குஞ் சகலருக்குந் தநு கரண புவன போகங்களையும் பிரகிருதிக்குமேல் முதலிய ஏழு தத்துவங்களையு மாக்கின்ற அசுத்த மாயையுமென மலங்க ளைந்தாம். இவ்வைந்தும் பாசமென்னுஞ் சொல்லி லடங்கும்.

அட்ட வித்தியேசுரரும், அநுசதாசிவரும், சத்தகோடி மகாமந்திரருமாகிய இம்மூவகைத் தொகுதியே விஞ்ஞானகலர். இவர்கள், ஆணவ மலமுஞ் சுத்த மாயா போகமு முடையார். இவர்கள், பக்குவத்திற் பரமசிவனா லனுக்கிரகிக்கப்பட்டுப் பரமுத்தியை யடைவர்.

நூற்றுப் பதினெட்டு ருத்திரர்களும் புவனகருத்தாக் களுமா யிருப்பவர்களே பிரளயாகலர். இவர்கள், ஆணவ கன்ம மென்னு மலவிரண்டும் அசுத்த மாயாபோகமு முடையார். இவர்கள், பக்குவத்திற் பார்வதி பதியாகிய அந்தப் பரமசிவன் மான்மழு சதுர்ப்புய காளகண்ட திரி நேத்திரங் கொண்டு திருமேனிகொண் டெழுந்தருளி வந்து செய்யு மநுக்கிரகத்தாற் பரமுத்தியை யடைவர்.

பிரமா விட்டுணுமுதற் கிருமி யீறாகவுள்ள சேதனவர்க்கங்களே சகலர். இவர்கள், ஆணவங் கன்மம் மாயையென்னு மல மூன்றும் பிரகிருதியிலே தநு கரண புவன போகமு முடையார். இவர்கள், பக்குவத்தில் அப்பரமசிவன் மானு டச்சட்டை சாத்திக் கொண்டு வாறும் பேசு மொழிக் கான வடிவும் போலவே யாசாரியமூர்த்தியாக வெழுந்தருளி வந்து சத்திநிபாத முணர்ந்து செய்யுமநுக்கிரகத்தால் முத்தியை யடைவர். விட்டுணு முதலிய தேவர்களும்

இடங்கொடாது கடவுளெனக் கூறுவது பொருந்தாதாகும். அஃதெவ்வண்ணமாயினும் இந்நூலுறைக் கூறப்படுகின்ற சிவ ஞானத்திற் கிழுக்கில்லை.

கருவென்பது— பல்வேறு வகைப்படுந் தூலவுடம்பாம். ஆயின், ஒரு கடிகை முதற் பத்துத் திங்கள்காறும் பல திறமாம்.

காரணமென்றது— சூக்கும வுடம்பாம். தூலமுறுதல் போதருவிய வன்மைத்து.

புவனமென்றது— பலதிறப்படு நாடு நகரமுமா யுள்ளது.

போகமென்றது— கன்மானுபவத்துக்குரிய உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, விழுங்குவன, நக்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, அணிப்பன, திமிர்வன, தூவுவன, ஏற்பன, ஊட்டுவன, பிடிப்பன, பார்ப்பன, கேட்பன, தாரம், கிளைஞர், பசு, மித்திரர், பொன், மணி முதலியனவாக வகைசெய்து கூறப்படுவதாம்.

இவற்றுள், கருவும் புவனமும் போகமும் தூலவுடலி லுள்ளன : காரணஞ் சூக்கும சரீரத்திலுள்ளது : அது பஞ்சதன்மாத்திரை, அகங்காரம், புத்தி, பிரகிருதி, மன மென்பன ஒன்றாய்க்கொண்ட சூக்குமமா சரீரமாகுமென்ப.

இரண்டாவது

அபக்குவர்கதியியல்

முன் மொழிந்த பக்குவமில்லா அபக்குவரெவர்க்கும் அருளானந்த முண்டாகாது. எதனாலெனின்,— எல்லாம் மண் முதலிய பூதப் பொருள்களாகவே காணப்படுகின்றன; அவைகளியற்கையே? அவைகளை யாரும் ஆக்கி யளித்து ஒழித்தல் கூடுமென்று எண்ணாற்று நிற்றலின்றும் அவைகட்கு வேறாய் ஆன்மா வென்பதொன்று உண்மைப் பொருளா யுள்ளதென்றும், அதனைத் தனது ஆணைவழி நிறுத்தியாளும் ஈசுவரனுள னென்று முரைக்கும் சாத்திர சித்தாந்தங்கள் கட்டுப்பாடுகளே யல்லவெனச் சாதிக்குந் துணிபு மிகுதலால் சாத்திர விடத்திலேயும் தெய்வ முண்டோ? இன்றோ? என்னுமையம் முழுதுந் தொலையாது தங்கியிருத்தல்போலத் தெய்வமுண்டென்னும் ஆத்திக விடத்திலேயு மையமுண்டோ? இன்றோ? என்னுமையந் தொலையாது தங்கியிருத்தலினாலென்க. இவ்வையமறுமாறு சற்குரு முகமாகச் சிவஞான சாத்திரங்களை யினிதோதி யுணர்தலென்னும் அபரஞானந் தோன்றிய பின்னைக் குருமொழி பிடித்துத் தரிசித்தலென்னும் அநுபவ ஞானமாகிய பரஞான மெய்நிலையே பல்லாயிரத்து முடையோராவர். சாத்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று முரண்படலெனின்,— சிவம்பொருளைத் தியானித்திருக்கும் வழி மெய்தப் பெறுமெய்ஞ் ஞானமே சர்வசாத்திரங்களுக்கும் கொள்கைக்கு முக்கியமாவதாம். முரண் [illegible] வேறு [illegible] வேறுபாடு [illegible]

ளெய்தியவை யாகலின் வேறுபடக் கூறுதும் பொருந்து மென்று சமாதானஞ் சாற்று புத்தகங்களுமா. அங்ஙனமாயின், சீதாபகரணமும் இராம இராவண யுத்தமும் பன்முறை யேற்பட்டு அது சிறிது சிறிது பேதமாக வுளதென்றே கொடல் வேண்டு மென்பதும் இப்படி யொவ்வொரு வைவஸ்வதத்திற்குங்கோடன் முறையாமென்பது மேற்படலானும், அங்ஙனத்து மொற்றுமையாகாமே சிறிது சிறிதே பேதமெய்தக் கவ்வாற்றா னென்னும் இருக்கவா வெழுவனதாலும், அப்பேதக் காரணமுஞ் செய்கையும் அநாதி தொடக்கமாக ஈசுவரனே யேற்படுகின்றன வென்பது கொளக் கிடத்தலாலும், இவ்வகை யியல்புடை யீசுவரன் சீவர்களுக்கே இது பாவம் இது புண்ணிய மென்பன கண்டு நீதி செலுத்த வுரியனுதா னென்பது சித்திக்கின்றமையானும் அச் சமாதானஞ் சால்புடைத்தன்றென விதிவாத மறுப்பினே மறுப்பாரல். அன்றியும், கற்ப காலங்களிற் புத்தகங்க ளழியாதிருக்கு மென்றற்கும், இன்ன கற்பத்தில் இன்ன புத்தகம் தோன்றிற் றென்றும் விவரத்தை அவ்வப்புத்தகங்களுட் காணப் பெறுதா மேலே கூறியவாறு கற்பபேத மெய்தினும் சுழற்றுஞ் சற்புடை யேது வின்றென்று மறுப்பு வகுக் கொழியுமால் ! கற்பபேத மேற்பட்ட தேவார திருவாசகங்களு முளவோ ? அவற்றை விஞ்ஞானன் றெரிந்துங் கட்டுரை முளரோ ? என்றுங் கடாக்கட்கு இறுக்கும் விடை என்னையாமால் !! பிரபவாதிய வருடங்களுஞ் சித்திரைமுதலிய மாதங்களும் அசுவினி முதலிய நட்சத்திரங்களுஞ் சென்று சென்று வருமாறு இந்திரர்களும் மனுக்களும் வருதலோன்றல் [illegible] அக்கினி மாதி வருதலையுங் குறிப்பதற்கல் வேண்டு மென்ன முதனிதேனு தோற்றமு வொடுங்குதல் காலங்களைப் பிறைவ [illegible]

அன்றோ? புசி ஈருட்டிருறநம்பல, செல்கன்மாட்டேடஞ்நி யுள்ள இம்மைவழியே கேழ்வையாகலின் ஈசுவர காரியம் விதிவாதத்துட் பிறப்பன் றிக்கும் இடமின்றன்றே. பல் முறை பிரதி செய்யப்பட்ட வகையாலும், ஒருவர்க்கொரு வர் போதித்த வகையாலும், அப்போதிப்பு — ஒருவன் பெயரே வைரே வேறொருவனுக்கு மெய்நலா மென்பனத புணரி தெருங்க வாக்குனும் பிரதி வேறுபா டேற்பட் டிருத்தல் கூடுமென்று நிச்சயம் கண்டேற்புடைச் சமா தானமாமென வென்னும் விவேகிகள், நியாயவழியே அவ் வேறுபாடும் நீக்கற்பாலதாமென் றுரையார் கொலோ! மேலே கூறிய நிரீசுரவாத அவிவேகங் கணித்து இவ்வே கண்டித்துக்காட்டிய தென்னெனில், —

மூன்றாவது

நிரீசுரவாதகண்டனவியல்.

அறுதியான கட்டுரையொருவ நூலென்றுமை ஆத்திகரி னும் விசேட அறிவுடைய சுப ஞானிகள் யாங் ளென்று பெருற்றிப் புகல்வோரே, பகுதி யென்னும் பூத வாதிகளோர், தாங் கற்ற (Chemistry) கெமிஸ்ட்ரியின் பகுக்கேறும் வேறு (Science) சயன்ஸ்பகுக்கேறுத் தற் கூடுதீனத்தின் பகுக்கேறுந் தக்க ஆமோரமின புரிக்கு மண்ணுறிவைமையும் அம்பிகேசனைநீ நினைந்து உரு ருமெய வேறெல்லந்தாவலேது இருநான்கு முழுத்து வஸ் துக்கள் பரமாணுமெனது விஷயமேற் நிருட்டினமாக்ச் செய்ய மாட்டுகோவாயின், அந்தணன்றம் இன்னமுடியாமல்லே ஒரு னிதனிலுறு மெய்க கரியமே நிர்ணயமாமாறு. அவர்

விளையோர் போல மரித்துவிடுவானென்று நிச்சயிக்கலாமே. அவ்வொழிந்து பூதப் பிரவிருத்தியாய் யாவுமுண்டாயின வென்று பிதற்றுவது குயவின் வனையக் குடமென் றதிர்ப்ப தொக்கும்.

அதுகர் நினைப்பின்படி பூதங்களே யாவையு முண்டு பண்ணுமாயின், எல்லா யோசனையுமுடைய அறிவு அவற் றிற் கிருக்கவேண்டு மன்றோ? ஆயின், அவ்வறிவைக் கடவுளாகவேயுங் கொள்ள வொப்புக்கொள்ளா தொழிதன் மட் டறு மடமையாமே!

மேலும், அந்தப் பூதங்க ளொன்றாய்ச் சேர்வது தானறி வென்றாலோ வாயின், அவைகளைச் சேர்ப்பதற்கு அறிவு யாதோ? என்னும் கடா வெழுவதோடு அறிவில் பொருள் களின் கூட்டத்தால் அறிவு தோன்றுமென்று பொருளியல் பறியா துரைப்பதென்? என்னும் வினாவுமெழும். மேலும், தன்றாய்ச் சேர்வதும் (Nature - கேசர்) இயல்பென் னின், — தனித்தனி அறிவிலா யுள்ள அவற்றின் கூட் டொன்று மரஞ் செடி முதலியன, புத்தர்க்குங் மாய்த்தற் கும் காரணமாயிருப்பது இருட்டி சிற்றுயி ரென்பனோ? என் னுங் கடா வெழுதலோடு காலமே மேம்பட்டபொரு ளென் றதுஞ் சித்திக்கும். சுதந்திக் காலமென ஒருபொருளின் றெனின், — அப்பூதங்களுங் காய்த்தலு மில்லா தொழியும்; இரப்பட விதிவிலென்பது மெய்துவாகவிற் காலைதப்புப் பொருளாதெனப்படும், அக்காலமும் மறிவில்லாதலின் அஃதும் தானே பிரபஞ்சத்தை வகுப்பது கூடாதது வென்று முடிவின்கட் தன்னுடைய தோன்றும். இவ்வு வகையன்றி, அப்பூதங்கள் ஆகாயம், காற்று, தீ, நீர், மண் ணுமைந்த னுண்மையாயின், யை, முட்டை, வியர்வை, விதை என்னும் நால்வகைத் தோற்றத்தையுமுடைய சிவனின்

காரணமென்னை ? கண்டு களிக்கவோ ? களித்தற்குச் சட னுமை கருத்தும் அவற்றின்கட் காட்டல் கூடுமோ ? காரண மில்லை யென்புழியு நாத்திகருடைய நீ செய்யுங் காரியம் யாதோவொன்றற்குங் காரணங் காணக்கிடக்கையில், நீ தோன்றற்கு முதற்காரணமாயிருக்க பூதங்களின் ஞானியத் திற்குமட்டுங் காரணமின்றென்ப தெவ்வாற்றாற் பொருந் தும் ? என்னுங் கடாக்களு மெழுகுமால்.

இன்னும் யாதானுமொரு வித்துவினிடத் தன்றே இயங்குதிணை யறிவின் றோற்றம் வளர்ந்துவரல் காணப் படுகின்றது. ஆயின், பிரதமவித்து, யாண்டிருந்து தோன் றிற்று ? அந்த வித்து தோன்று முன்னர் அறிவில்லாப் பூதங்கள் எப்படி யத்திற வித்துவை யுண்பண்ணும் ? என்றும் வினாக்களு மெழும். இப்படிப் பல் கடாக்கள் எழுதலானாற்றலும் பூதவாதிவாய் பொன்னனை மூடிக் கொள்ளு நிலைமைத்தேயாம்.

பூதமைந்துடன் சூரியன், சந்திரன், உயிரென்னு மூன்றுஞ் சேரப் பொருள் எட்டாகும். இவ்வெட்டையும் அவனடிநாகார சிவலிங்கு அட்டமூர்த்தமென்று பிர மாண நூல்கள் செப்புதலாலே யங்கே பார்த்தாலுங் கடவுள் காணப்படுகின்றதே ; ஏனெனில் தெய்வமில்லை யென்று நாத்திகர் கூறுங் கூற்றுத்தான் எவ்வாற்றான் மையுபெறும் ? அஃதும் நாத்திகவேபோதல் சாலும்.

காணப்பட்ட எந்தப் பொருளையும் பிரித்துப் பிரித்து பிரித்து வை பார்க்கினும் அக்கினியிலிட்ட கட்டை யற்றம் அவ்வியபட்டதுபோல ஒன்று விசேடித்து நிற்கிற உருவில். அது, மும்மலத்து மறுதலைச் சத்திய மன்னித்தமைமை விவேகினவிலர். மையாக மெய்ப்

யினும் அக ஞான்றுடையிபோல் ஆதிருக்கும் வருதலையறிகுரா வாண்மை யென்பதொன் றுண்டெனவு மறியார்.

அந்தப் பிரவேச விஷித ஆகுமருப பைசாசங்களையு மிங்கே புதாசன மாக்கலாம். பைசாசங்களி னியல்பை யினிமே யறியா நாத்திகர், பரமார்த்த பசுபாசத்தின் றன்மையினை யெப்படி யறிய வல்லுநராவர்!

புலால்விழிக்குப் புலப்படா வெதனையு நாம் நம்பமாட்டோமென்று மொழுநார் நாத்திகர். இரும்பைக் காந்த மிழுக்கும்போது டெதுபற்றி யிழுக்க நாம் பார்த்ததில்லையே, இரும்பு காந்தத்தை யெப்படியோ கூடிற்றென்று அறிவுமாத்திரங் கூறவேண்டுவதாயிரா யாகின்றார். அப்படியானால், கொண்ட நாத்திகத்திற்கு ஆணிவேருமேம. தல திருட் டிக்குப் புலப்படாச் சூக்கும காரியங்கள், தெய்வாதீனத் தன்மை யென்றுஞ் சந்திர கெற்சனனும், வெய்யவன் மாட் சிமையாம் பர்பல உற்பத்திகளு முளவாகினை.

தெய்வ மின்றென் றுய்ந்த நாப்படைத்த நாத்திகர், நாம் பயிலு மொழிகளைப் பிரசவ அறைந்து விருந்த படியே தாமே கற்றுக்கொள்ளாமற் றுணைப்பு குருவை கேட்டுப் பாடப் படிப்பி னன்னார் வித்தையடைப் படிப்பதும், யாங்கள் சுயஞ்ஞானிக ளென்பது பெருந் தீமையயலாம்! உலகத்தி லுள்ள பேசுவதும் பரம்பரைக்கிரமமாக கிகழ்வதை அவ ரொப்புவாராயின், அதற்கும் பூருவாசாரிய னொருவ னிருந்த தாதல் வேண்டு மென்பதும் அவ ரொப்பக்கொள்ளவேண்டு மன்றோ. அப் பூருவாசாரியனான் முதன்முதலமைக்கப்பட்ட ஞான இத வுடையவனின் றன்மை, அவர் தந்த மொழியை அறிந் தாக்கு மெனும் தன்மையிற் றெய்வமே பெருமொழிப் பெருக்கெல்லாம் சத்தியமெ கிடைப் பெற்றன வென்ற நாத்திகர் மறுப்பர். அன்னாட்கணும் யானு மிருவ ரறுதலனைக்கும்.

அந்தகாரத்திருந் தகப்பட்ட பொருளினைப் புன் புலாற் கண்ணுடைய வொருவன், விழித்து விழித்து செக்கியும் காண்ப தில்லை. அப்படிக் காணாமையால், அங்கே யாதொரு பொருளுமில்லையென்று அவனுரைப் பதுபோல, ஆணவமல விருளிற் கிடந்தவரே நாத்தி கருந் தெருமொழியுங் கொண்டுள்ள நாத்திகரு முரைக்கின் றார். அவர், எவ்வாற்றாற் கடவுளைக்காண அருள்விழி புரி விறுல் தம்முடை யோசனையாலேனும் புலால் விழியா லேனும் காணார்; விகசித போதமாகிய ஞானதிருட்டி யுடையாரே காண்பர். சிந்த.

தூலவிழி தூலசடத்தையும், சூக்குமவிழி சூக்கும சடத்தையு நோக்கு நீர்மைய வென்னும் முறை மறுத்து, முகத்திலுள்ள தூலக்கண்ணையன்றி யகத்திலுள்ள ஞானக் கண்ணின்றென்னுங் கண்டே காட்சி கொண்டே கொள்கை யென்றுங் கதைக்கும் அனீசுவரவாதிகள், தூய ஞானாற் கெறுக்கண்ட கண் யாதென்று நீர்வைசெய்ய வல்லார்! மனத்தின் நெளியாதே கூறிக்கொள்வது அவர் மாண்பு போலும்!!

பிரத்தியக்ஷ மாத்திரையே யாம் கண்டேமென்னு நாத்திகர், தம்மையின்று பின்னுளெனப்படைத தெவ்வாறு கண்டீர்? என்னுங் கடாவுக்கு அத் கண்டவர் செல் வழியே யென்பதை, விடையாயிறுப்ப ரென்பரெனின், கடவுளைக் கண்டவர் சாத்திரம் பொறித்த சாத்திரத்தின் படி கடவுளுண்டென்பதையும் மனா ஒப்பாதொழிவ தென் னேயோ? எனக் கடாவுக. மேல், தன்னின் பின்றலைத் தந்தையோடிருந்து பிறர் மனத்துணைத காண் ஞான் டானது பிரத்தியக்ஷமாகு கென்பீரேல், கடவுள், சக லருடைய மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணுக்கும் புலனாகும் பவ

ளுவது குலாலனென்று நாம் பார்த்தபடி அதுவும் பிரத்தியக்ஷமென் றெண்ணுமை யென்னே! என்க. மேலு,

கடவுளிருப்பின் அக்கடவுள், கொலைமுதலிய பிழை செய்வாரை யவ்வப்போதே படக்கியாளாது வாளாவிருத்த லென்? என்றும் அவர் வினவுவரேல், எந்த அரசனாவது காவலாப்பட்டொழியா திங்கிருக்கின்றனன்? என்றும் வினவியமு மென்பதை யவர்க் குணர்த்தலாம். மேல், பிருதிவி முதலிய பூதங்கள் வலிமையில் வுறுத விடம்பதத வின் ஒரு மனிதன் ஒழிவு [illegible] அவர் கூறுவ ரெனின், — கடவுளை யல்கு வினைப்பய னைவாகவே அறுவரா மென்றும், ஒருவன் வினை செய்த காலம் ஒரு விதைதனை விதைத்த காலமொக்கும்: அவ்வினை பலனுப காலம் விதைத முளைத்து வளர்ந்து காய்த்துப் பழுத்துப் பயன்றரு கால மொக்குமென்றும், அப்பயனைக்கு காலம் பெறும்பாக்கினையும் மறுபாவடியினையு மீண்டு மடைவதென றும், [illegible] உபகார [illegible] அவ்வழிய [illegible] அம் மறுமையிலே [illegible] பிலென்றுங் [illegible] காரணவரை வலர்க் கறிவுறுத்தலாம். [illegible] முன்னிறைந்த கன்மத்துக்கிடா யிப்பொழுது உடம்பில் அநுபவிக்குஞ் சுபா சுபங்களே [illegible] அனுபவத்தா லவ்வி தத்தை புறநிப்பிக்கின்ற கமலைமுனிவருடைய [illegible] தமிழ் நூலொன்றினை யாக் கண்டது முன்னே சோதித்துண்மை யுணர்த்துதுமன்றே.

பட்டினத்தடிகளுடைய சீடரைத் திருவிடை மரு தூர்ச் சிவாலயத்தின் மேற்கு வாயிலில் வைத்த பத்திரகிரி யாரும் அன்னமளித்துக் காக்கப்பட்டு வந்த தொரு பெண்ணுமாவர், அவரது வைப்பாத்திரமுடைமை பசுவை

மாகிக் காசிராசனுக்கு மகனாய்ப்பிறந்து அவ்விடம் விட்டுத் திருவிடைமருதூரை யடைந்து பத்திரகிரியாரைத் தரிசித்து "அடியாய் நின்னின் திருவருட் பேற்றிற்கே வந்தது" என்று பணித்துப் பணிந்து அவரோடு சிவச் சோதியுட் புகுந்து முத்தியடைந்த மெய்ச்செய்தி, உயிரிற்கு இறப்பும் பிறப்பு முண்டென்பதை யினிது விளங்குமாகலின் இஃது மிக்குந் தருதிக்கொடற் பாலதன்றே?

நாத்திக மறுப்பாக இன்னணம் பல கூறப்பட்டன. இவற்றினின்று பொருண்மை யீசுவரனைக் கிடக்கின்றது. என்னை? பிண்டத்தினுள் நீர், நெருப்பு, காற்றென்பவற்றிற்கு வேறாய் ஆதாரமாய் அண்டத்தி னம் மூன்று மிருக்கல் ஆகாயமென்னும் அதாரமானவை யம்மாத காட்சியளவை யாதலின், இவ்வளவை வழியே பிண்டத்துள்ள அறிவிற்கு வேறாய் ஆதாரமாய் அண்ட முதலிய வெல்லாவற்றிற்கும் மேதமியிருக்க வறிவப்படுகின்றது; அதுவே கடவுளெனப்படுவதாதலின். இவ்வியனை, யாத்திக வீரமை யனி யடைந்தற்கு எல்ல கடவுளாமென்பதைத் தெரிந்த பிலேனி யறியமொழியன்! மாயை யின்றேன் படி தருக்கங்களுக்கு ளடங்கின்றே வறிவின் பேற்பாலி யில வென்று நிச்சயத்தைச் செய்த மற்றுமதி யுணரவுள்ளான்?

எல்லாம் வல்ல தெய்வம், ஆன்மாவுக் கெதார்த்தந் தெரிந்தவைகளை உருவாயிரசெதனை தரு மிடமின்று.

௩௰௧-வது

பாவபரிகாரவிவரவியல்

ஒருவனுடைய ஜீவன் மறைபொருளா யிருப்பதுபோல, அதற்கு பாவ புண்ணியங்களும் அவற்றிற்குப் பல னளிக்கும் தெய்வமும் மறைபொருளா யிருக்கின்றனவாக லின், பாவத்தையும் புண்ணியத்தையும் மனிதர் கருதிப் பாராது அதற்கென்றவாறு நடப்பவராயினர். மேலெ டுத்தபடி தெய்வமுண்டென்னு நிச்சய மொருவனுக்கு உறுதியாயுண்டாயின் அவன், இராஜ்யமாளு மொவ்வித பாவத்தையு மியற்றாமே அரசனாணைக்கு அஞ்சி நடந்தாங்கு நடப்பான். ஒருவன் பாவஞ்செய்து மேன்மையா யுயிர் வாழ்வதினும், நீதி நெறியினர்க்கு ஊழியஞ்செய்து உண்ணல் பிச்சை நன்று.

பரகதியெனுஞ் சுகத்தை நல்கும் அருவினையும் பாசமென டைத்திருக்கும் பத்தியுறுதியு பாவமெனும் பதார்த்தமாம்.

ஆன்மார்த்த பதார்த்த பூசைகட்கு முதலாயபல நாம பண்டங்களைப் பரம்பொருள், நிருத்தி மாத்திரையே அங்கீ கரிப்பதன்றி அனுபவித்து. ஆனாலிக்குமெனல் பொருந் தாது; அக்கினியாற் குளிரை நீக்கிக்கொள்ள மான அப் பிரம காரியத்தற் பாவங்களும் புண்ணியமும் பெறுவ மென்றல் பொருந்தாம்; பரம்பொருள் பரிபூரணமாயவற் றுள் வருக்குமேலேக்களின்.

ஆறாவது

பரமேசுரசுருதிபோதகவியல்

கடவுள் சொரூபத்தைத் தரிசித்தல், தன்னைத் தரிசித்தலின் றிக் கூடாததாம். அது, மும்மூர்த்திப்பின் மாயைக் கத்தைத் தீர்க்கத் துணிசெய்யு சித்திலக்கைக் கண்டவனே ஞானத்தாற் காணத்தக்கது. அந்த ஞானம் எவ்விதம் விருத்தியாமெனின்,— மேலுமுப்பட்ட யாவு முணர்ந்து பின்னைச் சுழுமுனையில் கட்டளைகளின்படி நடந்துகொண்டு சுவாசப்பிரீதியா யிழைக்கும் சற்கரும புண்ணியஞ் சித்தத்தினை நல்குமாதலான் மீக்கொள் சுவாத்தியானமே பரகம் ஞானத்தைத் தருமென்க. மறுமைப்பயன் விரும்புவாமாக வியற்றுஞ் சற்கருமங்கள், அவைகளே மறுபயிற்கப் பிறவியை நல்குமென்க. பாவஞ்செய்பவர் அதனை மறைவாகச்செய்து பலன்பெறல்போலச் சற்கரும புண்ணியஞ் செய்வாரும் அதனை மறைவாகச்செய்து பலன்பெறல்வேண்டும். பாவஞ்செய்தோர் விசனித்து அதனை வெளிப்படையாய்க் கூறிக்கொள்ளலால் அப்பாவத்தைவிட்டு நீங்கப் படாராமாது புண்ணியஞ் செய்தாரும் அப்புண்ணியத்தைப் புகழ்ந்து கூறிக்கொள்ளலால் அதனை யழிப்பவராவர்; கடைத் துணர்ந்துகொள்க.

ஒருவன் ஞானியான பின்னரும் அவன் சற்கருமம் புரியவேண்டாமோ? எனின்,— பிரபஞ்சத்தின் நலிவு ஞானியுஞ் சத்தியமென்று பிரவர்த்திக் ஞானியைப்பற்றுத் தொழில்களும், பிரசாத்தமாகிய சதைந்த கழுதுமின்றி வருகால்மேலை அவ சாமையா இருக்கைகளும் அது வேண்டா வென்பர் கூறுமாயினும், கட்டமமென்று கின்றது

தாமரையிலைநீர் போல்வா ருகலினென்க. ஞானியாதற்கு முன் ஆற்றிய புண்ணிய கருமங்களைத் தன்னை விசுவாசித்தவர்கள் பாலும், பாவ கருமங்களைத் தன்னை நிந்திப்பவர்கள் பாலும் ஒப்புவித்துவிட்டுப் பாவ புண்ணிய கருமாதீதனாய்ப் பிரகாசிக்கத் தக்கவனு மிவனே. ஞானி செய்யுஞ் சற்கருமம் அவனைப் பந்தப்படுத்தாது ஆதலால், உயிர்களின் பொருட்டு [illegible] ஞானியாற்றுகின்ற புண்ணியகருமம் அவ்விசுவாசிகளுக்குப் பலன் கொடுத்து நிற்றலே பொருந்தும்.

வேதாந்திகளுடைய கொள்கையின்படியும் யாகாதி சற்கருமங்களை [illegible] இயக்கப்படுகின்றன. அது, மனந்தின்ற ஞானியின் [illegible] தடையுமாய் [illegible] பண்டங்களை [illegible] மனதுருக்கத்தைச் செய்யும். இதையறிக இச்சையுள்ளார், பற்றற்று [illegible] ஞானத்தை பெறுதற்காகவென்பதை யுக்தியினிக்கு அந்த ஸாதனங்களை யெல்லாம் [illegible] கொண்டாலன்றுங் கருமங்களை விதிக்கப்பட்ட [illegible], நிருபணம் முடிந்தால்.

எனவேதான் [illegible] பொருந்த ஞானகுத்தார் கன்ம பிடிப்பற்றுப் பிக் கருமத்தைத் கண்டோப்பதில்லை. அது போல் மறுபடியான அஞ்ஞானம் அந்தர்முகமாகிய பரமான்ம சிந்தனையாலே அழிந்து ஞானந்தோன்றிய ஞானிக்கு தன்னுடைய முற் பிறப்புக்களையெல்லாம் பொருவதையுத் தவ கும்; கருமத்தைத் தவிக்கின்றது. அதற்கேற்ப, விருத்தியாகிற ஞானமுழுமுதலின் பாற்படுதலின் அது கருமமாகுமே? என்று போதாசங்கை இங்கே தோன்றும். அது, [illegible] நிறைவாய் விளக்கி [illegible] ன்றாய் [illegible] சித்தத்தை [illegible] ரும் பிரித்து [illegible] அதனைத்தழுத்து பொருந்துமே

அசத்துமுருமாற்ற லொழியும். இவ்வித கர்மம், வினை கருமங்களின் விளைவாற் றை முதலிய நாற்றிறப்போனி, தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவர மென்னு மெழுவகைத்தோற்ற வெண்பலவகைகளினும் உயிர் பிறந்திறந் துழிதரும். அவ்வாறு பிரமம் பிறப்பு முதல் இன்றுவரை முடிவில்லா துழிதரு மான்மாக்கள், வீடு பெறவிரும்பு இக்கலியிற் சொல்லப்படு மொருநூலையே விரும்பல் வேண்டும்.

இந்நூலைமுமிறவினை விருத்திசெய்யக் கூடிய நிஷ்காம சுகயத்தி விசுவாசமுமே எவர்க்கும் போதுமானவை. இவையேயன்றி, சருவ தேவாரம், திருவாசகம், திருப் புகழ் முதலியவற்றைப் பாராயணம்பண்ணல், சிவ சரிதங் களைச் சிரவணஞ்செய்தல், விரதங்களையனுட்டித்தல், தேவப் பிரியமான திவ்விய பாடல்களைப்பாடி மகிமையா மாறு செய்தல், சிவநாம மந்திரங்களைச் செபித்தல், தீர்த் தங்களாடல், கோதானம் முதலிய தானங்களைச் செய்தல், சிவதொண்டு செய்தல், தொண்டர் தொண்டு செய்தல் என்பன முதலிய பலவித நிஷ்காம கருமங்களும் முத்திக் குச் சாதனங்களேயாம். இவற்றுள், சிவபூசையிலும் சிவத் தொண்டர்க்காற்றுந் தொண்டு விசேடமாம். அதுவேபோலச் சிவநிந்தைய குரு சடாட்சரப் பிரம ஞானோபதேசத்தினு லுண்டாகிய தன்னை யறிதலும் வீடுபெற சிறந்தவின் விசேடமாம். சிவஞான சொரூபிகளாயுள்ள அடியார்களுற் றத் தொண்டால் இல்லறத்தார்களுந் துறவறத்தார்களு முத்தி பெறலாம். இதற்கொரு திருட்டாந்தம் காட்டு தும். அது வருமாறு:—

திருவிடைமருதூர் செய்யத்தில் [illegible] ஒரு
[illegible]

ருடைய சேடாசய பத்திரகிரி யாசகரும் புசித்தெஞ்சிய உச்சிட்டப் பிரசாதத்தையே உண்டுகொண்டிருந்ததும், அவ்வரசர் தமது கைப்பாத்திரத்தைத் தூக்கியெறிந் துடைத்த போது அஃதடியுண்டு மரித்துவிட்டதுமான ஒரு பெண்ணாயி னுயிரானது, காசிமன்னனுக்குக் கவினுடைப்புத்திரியாய்ப்பிறந்து வளர்ந்தொரு ஞான்று அவளது பருவங் கருதிய அரையன் மணமகனை விசாரித்த தேர்ந்து அப்பெண்மணி, இடைமருதூர்ச் சிவாலயத்தின் மேலை வாயிலிலே பிட்சை யுண்டிருப்பவர் எனக்கு நாயகராவார்; அவர்பா லென்னைச்சேர்ப்பது நுங்கள் கடனென்று வேண்டுதல் செய்துகொண்டபடி செய்வித்த அவ்வரையன் மூதவியோர் காதுகளுங் கேட்கவே கண்களுங் காணவே பத்திரகிரியடிகள், அப்பெண்மணியினுடைய பூர்வ வர்த்தமானமெல்லாம் அவண்மொழி வழியே கேட்டபின்னர் அவளது கையைப் பற்றிக்கொண்டு சென்று கீழை வாயிலிருக்கின்ற குருநாதரைத் தரிசித்து நின்று "சுவாமி! நின் உச்சிட்டப் பிரசாதமுண்ட நாய்க்கும் மறுபிறப்புண்டோ?" என்று வினவுதலும் அது கேட்டருளிய அக்குருநாதர், "அது சிவ சம்மதம், நீமென் செல்பவனாம்" என்று கூறித் திருவுளத்தை நிறுத்த வுடனே அங்கே பரஞ்சோதி தோன்றிப் படர்ந்தது. அதற்குள் அப்பெண்ணும் பத்திரகிரி யடிகளும் புகுந்து பிறவாப்பே றெய்தினார் என்னுந் திவ்விய சரிதையாம்.

மேற்குறித்த நிச்சயத்திலுண்டாம் பதிஞானப் பயனானது, விசாரமிக்கு முன்னைத் துன்பமும் பின்னர் இன்பமும் உண்டாதற்போலப் பொருந்துவதாகும். அவை அதிருத்தியத்தி லுண்டாம் பலன், விபசாரி மறுமணம்போல முதலி லின்பமும் பின்பு துன்பமுமாகப்

பொருந்துவதாகுமாதலின், ஞான பக்குவியானவன், முன் னம் கூறியுள்ள காமாதி சித்தவிருத்தி பதினான்கையு மகற்றி, அடியிற் கூறப்படுங் கட்டளை பதினைந்தையும் மேற் கொண்டு, அவற்றுட் குறிக்கப்படு நிலைகளைச் செய்யாம லுஞ் செய்விக்காமலுஞ் செய்ய உடன்படாமலுமின்றியிருத் தல் வேண்டும். கட்டளை விவரம் :—

(க) பொய் புகலாமை,
(உ) களவுஞ் செய்யாமை,
(௩) இலாகிரிப்பொருள்க ளுண்ணாமை,
(௪) கொலை பண்ணாமை,
(௫) குருநிந்தை செய்யாமை,

பொய் முதலிய இவ் வைந்து மாபாதகமும் பொருந்தாதிருத்தலே வி ரத்த சைவாசாரம். இலா கிரிப்பொருளுண்ணலை ஆ சாரத்திற் புகைச்சுருட் டியோகப் பிடித்தலை யுஞ் சேரும்.

(௬) துட்டசகவாச நீத்தல்,
(௭) வைதிகசைவ சாதுசங்க சகவாசம் விரும்பல்,

கல்விச் செல்வங்களைத் தம்பொருளாகக் கொண் டோருங் கண்டோரும் பொருளைப் பலியாருட் சிலவின்ன தாரணைமுடை யாரு மிருப்பர்; அன் னோர்சகவாசமுந் துட் டசகவாசமாம்; விரும்பற் பாலதன்று.

(௮) வீண் கதைகளைப் படியாதொழிதல்,
(௯) உண்மைக்கு மாறுபட்டவாம் புத்தகத் திரிபுகளை கண்டு மயங்காதிருத்தல்,
(௰) [illegible] புரிதல் முன்னும் அனாசசிகப் பேசல்,

(௧௧) பிறன்மனைவி யெத்துணைப் பேரழகுடையளாயினு மவ ளைத் தாயாக மதித்தல்,

(௧௨) எல்லா மனிதரையுஞ் சகோதரராகப் பாவித்தல்,

(௧௩) எல்லா ருள்ளமுந் தன்னை விழையுமாறு அடங்கி நடத்தல்,

(௧௪) குருவிசுவாசம் பிறழாது நிற்றல்,

(௧௫) "அளவிலா மறைக ளாகமமு ரைத்திய" வுமைக் கடவுளுடைய செந் தோன்றல்களை மறவாப் பத்திமை கோடல்

என்றுமிவை. இவற்றுள், க - வது கொலைபுலைத் துறவை யென்றது தானே சீவகாருண்ணிய மெனவும்படும். இக் காருண்ணிய மெய்தின் சகலபத்தி யுண்டாம். இந்நான் டாயின் சிவபத்தியானயோக முண்டாம். இந்நான்டாயிற் சிவானுக்கிரக சிவஞானமுண்டாமாகலின் வீடுபேறு விழைவோர் இந்நான்கினையு மொருங்கடைந்து அப்பேறு பெறற் கண்ணேற்பாட்டவரு மாவர். உயிர்களை யுபாதிப்பித்தல் சகலவுங் கேடாய்முடியு மென்பதுவும், ஞானநூலுள் பொருட்டிக் கோறல்புரிந்து முயிர்க் கொலையா மென்ப தையும் —

"கங்கையிற் படிந்திட் டாலுங்
கடவுளைப் பூசித் தாலும்
மங்குல்போற் கோடி தானம்
வள்ளலாய் வழங்கி னாலுஞ்
சங்கையில் லாத ஞான
சாத்திர முணர்ந்திட் டாலும்
பொங்குறும் புலால்பு சிப்போன்
போய்ப்புகு நகர மன்றே.

கலையெலா முணர்ந்தா னேனுங்
கரிசறத் தெளிந்தா னேனும்
மலையென வுயர்ந்தா னேனும்
மனமய லகன்ற னேனும்
உலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க்
குதவிய வசைய னேனும்
இலகிய விரக்க மின்றே
லெழுகர கடைவ னன்றே.

கொலையிலா னுசரூ மன்னுங்
கூறிற்பே ரமுத மாகுங்
கொலையினை யொளிக்கு மன்னன்
கூறில்வல் விடம தாகுங்
கொலையினை யொழிக்கு மன்னன்
கோடிம்பவ மனைத்து மொழிக்குங்
கொலைஞரூம் மனையி லுண்பான்
கொலைஞருமே யாவ னன்றே.

இத்திற னருள்ளிப் பற்றி
யுயிர்க்கெலா மிதத்தைச் செய்க
சத்திய விரக்க மின்றேல்
முத்தியைச் சார்கி லார்சற்
பத்தியால் யோகஞ் சாரும்
யோகத்தாற் பரம ஞானஞ்
சித்திய மிதற்கா தாரந்
தீங்கா தன்பு மன்றே."

என்று பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாசவிளக்கக் கொள்ளை யறிவித்தபடி யெடுத்துரைத்தேனேசத்து உக - ஆம் விபாக மாயிய நீ வைர்த்து விபாகக்கையுயி படிக நிலிதயிக் கொள்க. … துறையுடைத்து.

எப்பாஷையி லெழுதப்பட்ட புத்தகமாயினும் அதனுள், நல்லன காணப்படின் அவற்றைக் கோடலும் அல்லன காணப்படின் அவற்றை நீத்தலும் உயர்வலன் விரும்புவார் செய்கையாதலின், தமிழ்மறை வழியாக வடமொழியு மோதுநர் சொந்த பாஷையெனக் கொண்டு நல்லன கொள்ளாது அம்மொழியிலக்கப் பகைபாராட்டுவாரை நோயாளிருத்தலும், யாதானுமொரு நூல் உயர்வுடையார் வாக்காகக் காணப்படினும் அந்நூற்கு உலகின்கண் வழங்கி வருகின்ற எழுத்துக்களுஞ் சொற்களும் உபயோகிக்கப்பட்டது. ஆதலின் பிரயோசனமாக உலகின்கண் வழங்கிவருகின்ற சுவையான விடயங்களும் நவீன கற்பனைத் தலபுராணக் கதைகளும் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்குமென எண்ணலும், எண்ணியவாறு காணப்படின் அவற்றைக் கீர்த்தலும், ஆகவா இருட்டியிற் பயின்றவோரும் வர்த்தக விளைப்போரும் உத்தியோகத்தருக்குரியோரும் கைத்தொழில் புரிவோரும் கூலிவேலை புரிவோரும் போன்ற தல்போலக் கல்வித்தொழிற் சிலைஞர்களுந் தோன்றுவரென எண்ணலும், அப்பயிற்சியில் முதலியொருட்பொய்யரு மெய்யருமிருத்தல்போலச் சிவஞானிகளுள்ளும் பொய்யரு மெய்யருமிருப்பாராதலின் அவர்களுடைய இலக்கணங்களுட் சிலவற்கு ரிய பொய்யுந் தோன்றுதல் அதிசயமன்றெனவெண்ணலும், இந்திரத்தினர் முன்னுமே யிருந்தார் இக்காலத்தார் இன்பமும் வாசென்றற்கு மெரிய பின்னையின் இக்காலத்தும் வருங்காலத்தும் காணப்படுவோரேயாவரென எண்ணலும், உண்மையுணர்தலும் "புத்தகத் திரிபுகளைக் கண்டு மயங்காதிருத்தல்" என்றறிக் கேட்டுள்ளவாம்.

மேம்லே குறிப்போக்க கட்டளைகளின் பொருளை மைக்கொண்டு நடைதால் காளைப்பருவமேயாயின் உத்தமமாகும். மேற்றாயின் மத்திமமாகும். அதினு மேற்றாயின் அதமமாகும். என்னெனின் — பால கருமங்கள் மேன்மேலு மதியாமையால் வளர்தலினாலும், அவைநிலை சோம்பு பெருகிக்கொண்டு வருதலினாலுமென்று மேதைக்கிரா தெளித்துக் காட்டிச. சிலர், மூப்பு வந்தபின் பின்னேதான் ஞானசாரியரை யடுக்கவேண்டுமென்று மொழிவர். அவருக்கு உடம்பிலுண்டாய் நரை திரையைப் போலக் காமாதி சித்தவிருத்திகள் நரை திரை கொண்டில வாதலின் அவர் கூற்று, நகையுடை நகையின்மேற்று மென்ன ; மரணம் இன்னபொழுதென்று நிலையிருந்ததில பல ரென்றுணர்வருமாதலாருங்க. இந் நியாயம் விளக்கற்பால தாய்த் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாக்கு—

"இன்றுநன்று நாளைநன்
றெண்ணிநின்ற விச்சையாற்
பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப்
போகவிட்டுப் போதுமின்
மின்றயங்கு சோதியான்
வெண்மதி விரிபுனற்
கொன்றைதுன்று சென்னியான்
கோடிகாவு சேர்மினே"

என வெழுந்தருளிய. இவ்வாற்றான் விதித்தலை விரும்பு விதியை முதிர்ந்தவன்றே மூப்புந் தோன்றிவிட்டதென்று முத்திக்குபாயமிடை வதினேர்கடன்மை யூறின்றதன்றோ ?

ஒருவன், நூல்களைக் கற்றதனால், நூலின் பயனை யாவன் வழுக்களேயன்றி பயனடைந்தல் கூடாது. இது வள்ளுவநாயனார்க்கு—

"கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக."

என்று சொன்னபடி, நல்வழி யொழுகுதற்குக் கொண்டு ஒழுகுபவனே பயனுடையாளன்; அவனே அறிஞன்.

சரியை, கிரியை, யோகங்களாகிய மூன்றுக்கும் பயன்க ளெல்லாம் பொருளுடைய பதமுத்திகளெல்லாம் ஆடம்பர மகிழ்ச்சிபோலவும், ஞானப்பயன் அப்பரமபதமும் மனை மகளும் விட்டுச் சொத்துச் சுற்றத்தார் சடங்குகளையும் விட் டகன்று தனித்திருந்துதல் என்ற இரகசியமாயுள்ளது அபிமானமச்ச மென்பவற்று ளொன்றுமின்றி இரகசியமா யனுபவிக்கு மின்பம்போலவு முள்ளன. இவ்வின்பம், வேண்டாமைப் பண்புடைமையைக் கூடி யனுபவிக்கும் பேரின்ப மாதலின் அதிதீவிரதமமாக மேலாகிய அனுபவிக்க வன்றியே யறிய லாகாமையின் அதிதீவிரச் செய்வினை யோர்க்கே கொள்ளற்பாலதாகலின் அஃது அதிதீவிர னிடத்தில் கட்டுப்படுவதாம்.

பிராணபந்தன (ஒட்டு) அட்டாங்க யோகத்தினாலும் சகா பத்தியாலும் பலசித்திகளை அடையலாம். ஆனால், ஆன்ம லாப ஞானிக்கும் வேண்டுமென்பதில்லை. திருவள்ளுவ நாயனார்—

"பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும்."

என்று பணித்தபடி அவனுக்குப் பற்றறவே வேண்டும். புனிதமான சிவானுபவமே வெளிப்படும். அந்த ஞானி தத்துவ ஞானியே மோட்சத்திலேயே நிலைபெறுவன்.

ஆமுகம்

கற வற கிலி யியல

அறிவுடையார்க்கு ஞானம், பொன்னிற் பதித்த இரத்தின மொக்கும். இல்லறத்தார்க்கு ஞானம், இரும்பிற் பதித்த இரத்தின மொக்கும். ஒரு சிறுவர்க்குத் துறவு சீல, மறுபிறப்பா லென்னையபிடிக்கு என்று பாதுகாவனிய ரென்றுமே கைமுயலுமாக்கு ஸ்ரீ தேவிபாகவதம் சொல்லி யருளியது என்றுரைப்பதிலின் அது ஞானமுடையீர் வென்று தேடிய வினைத்துக் கன்மேலவிட்டு நீங்கள் சாவா லேப்போலத் துறவில் பாவினுதனன்: அவன் பற்றுடை யானல்ல னென்பொருள் பயமின்றதன்றோ. அற வினைகேதா வரிய மென்னறுபேய வாம்; பயிறுடையவம் இல்வினைச்சேதா வரியப் பல பல கவேம்; பயிறுடைய பாக்கு இவை இயல்பாமால்.

இந்தக் குறையினை முதன்முதலாக வெளிப்படுத்தி ருவிய உயிர்க் காப்பு (ஊடாப்பு) பொருட்சார்பென்று ம்குறிநடு மொழிக்குப் பதுக்குறைவையும், இதனைக் கைத்த அவைவினை அறிவைபறந்து இசைவுடை முறையான இந்திரிய நிக்கிரகப்பணையில் பின்னை முன்னைநீர முன் னேறியிருந்த வாசினையை மெய்தகவாது வரிந்து உட்டு வாவை வொடக்வென்பேம். பின்னை வசிக் கழுத்தி யைவைப்பீ, மேல் அருளுறை நிவிர்த்தி மாற்றி, மேற் வேதசினத்துக்கைய்து, மேற்பயனதாசன்மையன்றவி, மேற் வேதசினத்துக்கைய்து, மேற் செவியப் பிரிய ல்லைக் செவியைாது எழுதி வைட்வெவன்கேம்.

4

போந்த வெளிப்படத்தைச் சார்ந்த மிலாவி மனர் முதலியோர் வாழ்க்கையைப் புறப் பற்றென்றுஞ் சிர வாழ்க்கையை இடைப்பற்றென்றுஞ் சிலர் சொல்லுப. அப்படியாயிற் பற்று மூவகையாம்.

உட்பற் றொழித்தோரிற் சிலர் புறப்பற்றுப் பொருள்களிருந்தது முண்டு. அது, வேரறுந்த கொடி சிலபோது பசுமையுற்றிருத்தல் மாறும். இங்ஙனம், அகப் பற்றாகிய வேரை முதலிற் களைந்துவிடிற் பின்னர்ப் புறப் பற்றாகிய கொடி தானே யுலர்ந்து போமென்றுங் கோரி யெனின்—அது முறையன்று; முட்களுடைச் செடி யைக் கொடியை முன்னர்க் களைந்து பின்னர் வேரைக் களைதல் போலத் துன்பமையின். காமம், வெகுளி, மயக்க மென்னு முக்குற்றங்களே முட்களாக வெண்ணப் படுகின்றன. இவ்வாறிருக்க ஞானிகளாகிய கண்ணான் களைகள் முதலியோர், உற்பத்திக்கேதுவாய முட்களில்லாச் செடியைக் கொடியை யொப்பவரென்க. சைதன்னிய சந்தப் பிரமானந்தமாகிய பரிபூரணப் பிரசாதத்தில் ஆன்மாவாகிய அரிமா, பாசமற்றுப் போயினும் விட யானந்தமாகிய சுவியை யுண்பதின்று; தேனுண்பது பலவின்பழ முண்பதின்று; பசித்தனைக. பற்றறுத்து மனம் ஒன்றிப்படத் துறந்த விவேகி யானவன் —

(௧) வெள்ளிய கோவணமேனும், வெள்ளிய துடை யேனும் அணிவது புனிதமுடைமை. இரு வருட்கு வேண்டாத் கல்வாடை வைப்பினு மத னைத் தரிப்பனுலைம்.

(௨) அலங்கார பூஷணங்களையும், நல்ல வாசனைப் பொருள்களைய மிச்சியா திருக்கக் கடவன்.

(௩) புளிக்கத்தக்க பொருள்களுள் வைப்பதைத் தவிர்த்து கலைகளுநூ னுண்மைக் கடவன்.

(௪) ஆயிடை, அறிவியலுடைய அவைபாருளிலே யருந்தாதிருக்கக் கடவன்

(௫) கறையற்ற பல்லொடு விளக்கக் கடவன்.

(௬) வாய்ப்புடைச் சொல்லன்றி மற்றும் வார்த்தை யொழிதலையும் ஒழிக் கடவன்.

(௭) தனம் வெளிப்படச் சினந்து கையாதிருக்கக் கடவன்.

(௮) புத்தகங்கள், கடவுளை யுண்டாக்க வல்லவில்லை; விச் சயிக்க வந்தன; அவற்றின் பெருக்கால் அக் கடவுளும் பேர் கொரப்படல் யாண்டு மின் றெனுந் தெளிவாற் படைப்படாத் தருக்கங்கட் குக் காது கொடாதிருக்கக் கடவன்.

(௯) வருணச்சிரம வுயர்வு பாராட்டினோரேனுந் தெய்வ நிந்தை செய்வாரோடுஞ் சேராது செல்லக் கடவன்.

(௧0) ஆசிரியனையும், அடியவராய அறிஞர்களையும், ஆச னிய வாச தலைமேல் தாரிக்கையும் வந்திக்கச் சொல்லக் கடவன்.

(௧௧) யாவரேனும் தனக்குச் செய்யும் விதிப்பேருபகாரங் களைக் கொட்டிப் பிரதி செய்யக் கடவன். (செய்ய இயலாவிடத்துச் செய்து தீர்ந்தும், தன்னைப் பிறர் வணங்கற் கிடங்கொடாதிருந்தலு மலவோ.)

(௧௨) தெய்வ கட்டளையை மீறினாரைப் பொருதலைக் கொள்ளக் கடவன்

(௧௩) நரையிற் படிக்கக் கடவன் (அணையிற் படுத்தல் கூடாது.)

(௧௪) வறுமைக்காலங்களைக் குறைந்து போக நித்திரையை யுறக்கக் கடவன்.

(௧௫) பசித்தாலும் பசியாறு உண்ணேலுக்க வுலாவக் கடவன்.

(௧௬) பிறரிடத்தில் பிழைத்தெதிரினும் விசுப்பெல நோக்கா திருக்கக் கடவன்.

(௧௭) பிறர்செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளக் கடவன்.

(௧௮) பெருமையில்லாதவருடைய துணிகள் அணைக்கொடு விருக்கக் கடவன்.

(௧௯) தான் எளியதென்று மேம்பாலனைமாநதி, யிருக்கக் கடவன். (இவ் வறக்கமிலே ஆறவொர்றங் கூறவேம்.)

(௨0) செல்வ மிகுவது காமென்பன கருதாதவனுயிருக்கக் கடவன்.

(௨௧) பொன்னும் மூ பொன்றென மதித்து திருவிகழ்ப் பின்றுதோடு விளக்கக் கடவன்.

(௨௨) தவமோகாசினையை விடை யுறாது விருத்திக்கக் கடவன்.

(௨௩) தனது நகுந்தி யுள்ளபடி நோ எவ்வினையினை வெளிப்படுத்தா திருக்கக் கடவன்.

(௨௪) ஒருவிதத்திலும் வழிபாடிக்கத் தக்குவுடைய பெண்ணைக் கைக் கனிந்திருக்க முயலுக் கடவன்

([illegible]) சில பாட்டெல்லாருளின் திருவடிப்பே தெய்வத் காதல இத்திறத் துறவறமேயதிலிகேயே கிரிக்க வேண்டும்.

கூறியபோதக் கட்டளைகளுட் கூ-வதை அறியிய வந்தனம் — ஆசாரிய வடிவினிலும், உவகையினிலும், மனிதம் பொருத்தினைக் காட்டல், சிங்காரச் சிற்றல் என்னும் சாக்கிலும், பரிவில் அடியார் வந்தெ குணமிக்கரியம் கிடைக்க தக்கது. என்னே? அவர் ஆகலிய சிக்ஷைக்கும் பின்னே நான் பெருவைப்பு வண்ணைக்குரைப் வெளிப்படிப் பெண்பதைப் இவ்வுவைசதிக்கு மன்னவைகளை சொன் குலவின் உட் வந்தை சகலமிருபோதிவனை விருத்தியம், செய்ய தேவரின், — தனக்கு ஆசாரியர் போதித்த முறைநூலிட் சொன்ன. அவர்களை உட்டு கல்ல பரிவுறுள் மதிப்பும், பிரா சின்னெல்லாம் முறையும் ஆண்டவன் அருளைப்பெற்று பேதமையும் மங்கத் தான் வைக்கவேண்டும். ஆண்டே, உவதேசிக்க சட்டமும் வைவேண்டும். அன்னாரத் தேடிப் பக, சதுமைவு போற் கற்றும் வேண்டும். அவ்வு வய பிரேமையை நினைக்கு பிறவே! நீ என்னைக் குணப்பெறுபவ பெருஞானசெறிய நின்று, மயிர்க்கூச்செறிய என்பு நெக்கு நெக்குருகத் தேனிய் நினைந்துத் தியானித்து நின்று, எங்கள் கோடாக்கிரேகாவனை அன்பிக் கண்ணீர் சொரிந்து, அந் நாமா நமஸ்காரங்களுஞ் செய்ய வேண்டும். அவனது திவ்விய திருநாமங்களை அன்புடன் உருவாகச் செபிக்கவும் வேண்டும். தவம் தோத்திரமாய் வேத வேதாந்த சமயத் தமிழ் பாடியவைகளையும் பிற பாடியவைகளையும் விருப்பு இறைஞ்சி படிக்க வேண்டும். அவ்வளவு பக்தியை — அதிக சிரத்தையுடன். அவ

பணம் பண்ணியேனும், அன்னியர்செவிக் கின்பமா யிருக்க வேண்டுமெனுங் கருத்துக் கொண்டேனும் பாடொண்ணாது. இரக்க வுருக்கங் காட்டித் தெய்வ சன்னிதியிலே திவ்விய விண்ணப்பஞ் செய்தலை இயல்பினராய் விரைவில்லாது பாடவேண்டும். யாருமில்லாத வோரு தனியிடத்தில் இறைவனை முன்னிலைப்படுத்திக்கொண்டு பாடுவதாயின், ஏற்புடைச் சுகாசனம் இனிது பொருந்தப் பாடி வந்திக்கலாம்; என்னை? கேட்போ ரிறைவனே யாகலின். (தத்துவராயர்) பிரமகீதையில் —

"உலகியல்பால் நிலைதக்கு முயல்தகுறு மிறைவன்றால்
நிலையியலை நீக்கிறைக் கென்செய்யா னிறையதனால்
கலமிருக்கு போதன்வேண்டு வலமிதுபத் திபிறேனும்
பலமிருநர் நிதைகளை யெப்போழுதும் பாவோன்."

எனவும், திருவாசகத் திருச்சதகத்தில் —

"ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற்
கன்பிலை யென்புருகிப்
பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை
பணிகிலை பாதமலர்
சூடுகின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை
துணையிலி பிணநெஞ்சே
தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை
செய்வதொன் றறியேனே."

எனவும் கூறுவனவும் பிறவுங் காண்க. இத்தகைய விடாக்கம பக்தி விசுவாசத்திலே தெய்வசேவை செய்யப் படுமன்றி, உள்ளன்புற்றும் உண்மை ஞானமும் வாய்க்கும். சிறந்த பக்தி விசுவாசத்தைக் கட்டுவார்க்குவெனவும் பெரிய அரசன், இரண்டு ஸ்ரீலை புரிதலும் அவனுக்கு வேட்டுவித்திற் றென்பதும் வேறு சொல்லக்

மையை மஃதெய்திய தென்பதும் முக்குறும்ளைத் பெறப் படுகின்றமையின், அவ்விரு பற்றி விசார சாதனங்கள், துறவறஞ்செல்வ முன்னோர்க்கு முரியனவேயாம்.

தவத்திற் கங்கமாப் சடைபெறுக்கு சிகைபெறும வளர்த்தல் வேண்டும். முண்டிதர் செய்தும்களிலும் கொளலாம். (சிகையிற் சீப்பிட்டுச் சீவிக் கோடல் கூடாது.) இவ்வைக்கப் பயன்பற்றிய மேற்கோள் —

"பத்தர் நான்முறை தேவன் பரித்திடும்
சுத்த வற்றை வெளிபோல் வொன்றிற்கு
மெத்து மக்கல மேத பலத்தினைச்
சத்தி யம்மல அடோறுஞ் சார்தலே.

அண்ட வாணனுக் கும்போர் முண்டிதம்
கொண்ட நின்சிகை யாயினுங் கொண்டுளோர்
பண்ட தீங்கு மேத பலத்தினே
ரெண்டி கழ்ந்த நினைத்தொறு மெய்துவார்."

எனச் சிவபுண்ணியத்தெளிவிக்கண் வரு செய்யுள் களாம். வெள்ளி மயிர்க்கட்ட பயிர்வினைகளுள்ளொருதில், துறவி யின் தலையினைத் தீண்டாதொழிக வேற்புடைத்தாக வுண்ணப்படுகிறது. தலைவட்டாகிய சாமிய சனைடியார் க்குலத்தவராயினு மவரை வணங்கல் கடன்மையாம்; மாறுபடாத் தீதாம். இவ்வாறு துறவறமெய்த விரண்டற்கு மிது பொதுவே. பத்சாஜூஸ்பதிபல்லாக. விளக் கத்தில் —

"யக்கக் குலத்திற் பிறந்தாலு
மீச னடியார்க் கிழுக்கில்லை
யிங்கு வேய்ந்தார் வருமைந்தி
ரிந்த முறை யமைதில்லை

மைத்த ரோடு மனைபோடு
மானா திருந்த நிதியோடும்
எத்தை யுடையார் மனக்கலக்கி
வீரே மூலத்தும் கலக்காவோ."

எனவரு செய்யுளும் இங்கே கருதிக் கொளத் தக்கதே. துறவுநிலை நின்றோர்க்கு அன்னத்தின் பொருட்டு, ஒரு வினைப் பின்னிருப்பு போதல் கூடாது. காடு கூடுமின்னை சேரினும் அன்னம் ஒவ்வுறப்படல், தவக்குற்றமாம்; இவச் செயலை பாவிக்கத்தக்கது. சிறிதுறியைந்து இவச்செயலை மறந்து எவ்வளவையும் சகித்துக்கொள்ளுவது. தவமுடையோர் சினத்தைச் சகிப்பது, சிறுபிள்ளைகள் பாலைரிலையிற் கூட்டி வைக்கு வாருக்கள் குட்டித்தவிர மற்றொருவன் காட்ட அவனைத் தாக்குவது போல்வதாம். சாதுக்கள் அரிய தவமு மழியும். இது —

"கோப மிக்கபோ தேவ ராறுவார்
ஈறுத வார்த்தமைக் கொடிய கோப்புதும்
சாப மிட்டோமா தவர்க வாயிருக்
தலைமை மிக்கதத் தவம் முடுமே."

என்னும் அருங்கலைப்பாவணிப் பகுதியிலும் பெறப் படுகின்றது.

சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தன ராயிற்
பெரியோ ரப்பிழை பொறுத்த லரிதே."

என்று கூறிய புலவருமுணர்த்து கூடியது காண்க.

துறவு இனிது சித்துச்செல்வி மிக்க பசியுற்று துன்பமும், மிக்க சுத்திசாவுற்று அவமானமும், பசித்திலைச் புரிவதிருப்பது பொருந்தாகாம். பிறவியிதன்பத்தித் தன்னி சேர்க்கு சித்தியைப்புச் சுவாது சிவஞான சுவாமிகட்டா

அழுத்து வருவது காவினைல்லாய்ப் பெரிதப்பிறையான காத கஷிற்றுங் கனை கருணையை வெண்ணைப்பட்டு. சோயம் டெளின்றி விசையமும் குறையாமலும் மூறங்கும் வழக்கத் திசைக் கொள்ளிலோனன், வித்திரப்பிடர் காசனத் தலை லாழவிருந்து நியானவோகப் பரிசுர் காயக் குலமேனும் வருத்தாது. சித்திரா விக்கவிட்டத்துந் சோதி கடி ப்பிடத்து, மனவிறக்கவிறுவும், பதி பிக்கவிடைக்குர் தேக சிக்கிரகத் கொப்பமிட்டு தீரும் மனக்களிப்ப மானவிற்றுவும், பிறவிப் பிணியை நீணக்குவிடுத்தும் விட்டுமைப்பக்க சினைக்குவிடுக்கும் புனறாமே அச்சமும் பானையுந் தொன் றவிறுதல் காவல் பெருந்தம் கிடைளின்று. பழுக்கவின் மல்லிக் குடையு மை பாண்டமனிடு விந்த யாக்கை, காம னியது பொம்மையாது கையை பெண்மைநேம் பரடையாக விவேம், பெண்ணிலிப்புனிலேயும் விரும்புவனோ! விரும் பாள். காய்ந்து காலபே தந்த கெடுமிட்ட தனில் லிட்டாது கோயிலும் அந்தமிலைக்கன்சி அவாக்கொல் போலப் பண்ணைக் காலத்து பாதவுறுமைடமரும் தொவ மாதக்கினைக்கட விப்பைவிடுவும் அமைமையாதி யசினை யனை தொக்கி யநிலைந்து நின்றனர். சிறு பிராயமுடைக் கன்னிகையை கோக்கிப் பரிகசமாக இவள் யன் மணமே யமைப் பெண்போன், தன் புருஷனை கோக்கி அவ னையுஞ் சொல்லத் துணிபோறுவள், அதுவுந் தந்த பேசுவதின்று கெண்பனத மனைவியேவே, நகைசுடி மூன் வீலைக்கப் பரிகச பண்ணுவே பொழிந்திருக்கும் நிறுக்கலன்றோ.

உ. திருப்பதி கைத்து வெற்பவிறுவன், ஸ்ரீ பூ லோவைகுண்டமென நாக்கவிக்கப்பட்ட ௩௰ வயதினைத் தலை திசை இருந்தெம்பண நித்யுவெள்ளி நகிக்க அவின்,

அமரத்துவத்திற் காரணமும் அடைப்பரிய கனியுமாயுள்ள பர்த்துருஹரி யென்பானுக்குக் கொடுக்க; அதனை அவன், தன் பிரியையாகிய அனங்கசேனையென்னும் நாயகிக்களிப்ப; அவள், தனக்குப் பிரியமுடைய ஒரு குதிரைக்காரனுக்குக் கொடுக்க; அவன், தனக்கு மிக்க பிரியமுடைய ஒரு தாசிக்குக் கொடுக்க; அவள், தனக்கிட்டமான ஓரிடையனுக்கீய; அவன், சாணமெடுத்துப் பிழைப்பவளுந் தன்பால் மோகம் மிக்குடையவளுமான ஓரிடைச்சிக்கு வழங்க; அவள் அக் கனியைத் தனது சாணக்கூடையின்மேல் வைத்துக்கொண்டு அரண்மனைவழியே நடந்துசென்று பர்த்துருஹரி பார்த்து, ஏ இடைச்சி! இக்கனி, நினக்கெவ்வாறு கிடைத்த தென்று புரிந்த பெரு விசாரணையினாற் பருவரலெய்தி பெண்கள், அத்துணைப் பேரன்புகாட்டியிருப்பினும் நம்பத்தக்கவர்களல்லரென நிச்சயித்தது காரணமாகப் பர்த்துருஹரி துறவியாய் ஒருவன் றனித்தென்று மெய்ஞ்ஞானம் புரிந்தனனென்னும் பிரபல சரிதையினை யுன்னுவன்றி புணர்வோரும் பெண்ணாசையில் வீழ்ந்து கிடக்க நியாயமுண்டு கொலோ!

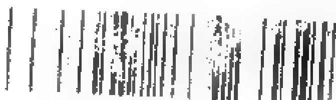
நற்புடையானுக்கு இருந்தும் பாத்துஞ் சிறப்பின்பமும், வியபிசாரிக்கு இருந்தும் பாத்துமிழிவுந் துன்பமு மாமாறு, நீசனையுடையானுக்கு இருந்தும்பார்த்துஞ் சிறப்பு மின்பமும் கட்டொழுக்கமுடைக் கட்ட சன்னியாசிக்கு இருந்தும்பார்த்து மிழிவுந் துன்பமுமாம். ஆதலால், உன் பணமு முன்பெண்டும் இருவகைப் பண்டங்களையன்றி வேறொன்றாய் வேன்றுகொடல் கூடாது. பாழ்ஞ்சேவில் முதலிய விடங்களில் இராக்காலங்களில் விருந்தேதேனும் யாசகையை நீதநன்பா டொப்பித்து, இறைவன் திருவடிமலர் சிந்தைக் கொணலே பிடித்துக்

கொள்ள வேண்டும். மனுடர்களாலும் பேய்களாலும் பூதங்களாலும் தேவர்களாலும் பதினெண்கணங்களில் எவ ராலும் சம்பவிக்கினும் விடாப்பிடி பிடித்திருத்தலே மூர்த்தி கோபாயமாம்.

வைத்தியர், இராக்கதர், தேவர், முனிவர், சித்தர், வித்தியாதரர் முதலியோர் அட்டமாசித்திகளையும் வாக்கு வேத போகங்களையும் தருதற்பொருட்டுப் பீதி, கோபம், ஆசை, சுகுவம், அபிமானம், பக்தி, அகம் முதலியன வளர்த்தின்கட் பொருந்தாது நின்று தவமிழைத்து அச் சித்தி முதலியன வெய்தினராயின், அவைகளினும் மேம் பட்ட வீட்டுப்பேறாகிய சித்தியை யடையவியத்தினை அப் பீதி முதலியன வொழியாதா வெய்துவது பாணமின்றென்க.

ஜீவகாருணியம் ஜீவகாருணியமாய் விளங்குகின்ற அருட் பிரகாசமாய் அத்தனையே தன்னையும் தலைவனையும் தரிசிக்கச் செய்யும்.

சிவஞானதீபிகை அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத் தொழித்த அகத்துதிப் பிரகாசிக்கச் செய்யுமையைப், ஆசற படிகம்போன்ற ஞானிய, வெற்றிவிழைப்பினைபுடைய அதுபான சம் பந்தமே யழுர்த்தி விளம்பியம். அது, முதலையது இயற்கை யென்றும், ஆசற்றது இயற்கையென்றும் கூறப்பெற்றது முறைமை யென்பன் கூறியாயிற்று. இருவகைப்பட்ட கூறுபெறியன்பகுதிய இருபெயராம்.

ஸ்ரீ பூரணம்

இராசயோகவியல்.

இனி, இம்பர்க் கிளக்குவதென்னையெனின், பிராண பந்தன அட்டயோகத்திற் கெட்டங்கங்க ளுளவாமாறு போல இராசயோகத்துக்கும் எட்டங்கங்க ளுளவென் பதே. அவ்விவரம்:—

(௧) இயமம் — விடயங்களின் மனத்தை விடாது தடுத்தல்.

(௨) நியமம் — ஆன்மாவை அசுத்தப்படுத்தற்காம் விடயங்களின் சன்மட் பேறின்று பரமின், தோன்றிய குணங்கேற் பரத்தைத் தீக்கித் தூய்மையினை யே மேற்கொடல்.

(௩) ஆசனம் — தனக் குவாதியில்லாமே யெப்படியா யினு முருவாதிமோன ஓராசனத் திருந்துகொளல். அது, கிடக்கையிலேனும் இருக்கையிலேனும் ஆகும்.

(௪) பிராணாயாமம் — இரேசகத்தையும் பூரகத்தையுங் கும்பகத்தாற் றடுத்தல். எப்படி யெனின்;— நாசிப்புருவ நடுவணதில் தொடர்ந்திருக்கின்ற, அவ்விச்சையைத் தன்னகத்தே தக்கவைத்துக் கொண்டு அது சிதறிவிடுமென வென்றேனும் வாயுவைப்போற் சுழலுகின்ற மனத்தை (விருத்தி யில்லாதொழிய) இருதய கமலத்தி லடைத்தல்.

(௫) பிரத்தியாகாரம் — பஞ்சேந்திரியங்களும் இக ழிவிகளை அத்தியானத்திற் றன் மனத்தினை

சேர்த்தல். அது, இந்திரிய விஷயாதிகளாகிய பதா பாணங்களின் மனமாகிய பாத்திரத்தின் மீது குவால் குவளையம் வந்துவீழ்ந்திடும் அஃதணையா திருக்குமாறு உறுதிப்படுத்தல் என்னப்படு கிறது. விஷயாதிகளில் வெறுப் பெய்தினர்க்கே இது சாத்தியமாம்.

(௬) **தாரணை** — விஷய வாதனையை விலக்கப்படு நிறுவு தல். இவ்வாறு நிறுவுதல் தடையின்றித் தியானிக் கும் இடமெனக் கொள்ளப்படுகிறது.

(௭) **தியானம்** — கடவுளது சொரூபத்தைச் சிந்தித்தல். இவ்வண்ணந் தியானத்தை மெய்த்தவப்பெறு பேற்றுடையவர் [illegible] தார். இவ்வுலகென்பது ஒரு சிறிது புல்லது; யாவும் பாலும் பரந்திய சிதாகாச சொரூபமாய் யுள்ளதென்று பொருணிச்சயஞ் செய்து அவ்வாறு பாவிக்கும் உபாயமாகிய தியா னத்தைத் தொடங்கவேண்டும். இறைவனை அரூ பியாக வெளிப்படையாய் தனக்குள்ளேயே சாட் சியாகக் கண்டு [illegible] பாவனையை அகத் தேயும் எதிர் முகத்தேயும் பதிந்திருக்குமாக் கண்டு கூடும். இந்தத் தியானமெல்லாம் மே லோனான பொருளிற் சிறப்பாகும். பகலின் பாங்கமதில் தையட் [illegible] பாகிருந்து இரவிலும் அஃதிருக்கவே நல் வண்டவாறு இத் தியானசாதனமும் மெய்யைப் பெறுதல். அவ்விருப்பினை மனம் புரிகுவர் அவர், பரம்பரையாய் இதனையுணர்க.

(௮) **சமாதி** — அகிலமெல்லாம் ஒன்றென்பது [illegible]

யாண்டுஞ் செறிந்துள்ள சிவசோதியி லழுந்திச் சடமாய் நிற்றல்.

இவ்விஷயம் —

" காமாதிகளைக் கைவிட லியமம்
விட்ட போதங்களை மேவிடற் றன்னி
ற்குத னியம சிரமா திசமாய்
ஓரா தனத்தி லுறைகுத லாதனம்
ஏமரு பத்மாறு நாடி மனத்தை
இருதய மதனி லிருக்கப் புகுத்தல்
பிராணா யாமம் புறவிட யத்தைப்
பெயர்த்துளே மீட்டல் பிரத்தியா காரம்
விட்டய வாதனையை விகற்பற நிறுத்தல்
தாரணை யாகுந் தற்போத [illegible]
நாட லியான மவிற்றிடும் புறமும்
உள்ளு மறவப் பொலிதா கேவல
ஒத்தின் றிடலே யோக்கிய சமாதி
ஆதலி னிந்த வட்டயோ கமதும்
பிரமசித்தி பெறுதற் கங்கம். "

என்னும் குமாரதேவர் பிரமசித்திப் [illegible] பெறு வாம். அந்த [illegible] [illegible] வழிநடைப் [illegible] [illegible], இவ்வியலின் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

திருவிருத்தம் [illegible] ஒருவன், ஈசனை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. இது பற்றித் தாயுமான சுவாமிகள், கூறியதும் [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

பிரமமென் றருளிய தறிந்து கெட்டவர், ஒருவரல்லர் ; இருவரல்லர் ; மூவரல்லர் ; ஆயிரவரல்லர் ; அநேகரென்றே கூறல் வேண்டும். குறிப்பாகக் கட்டத்தான் அந்த சிவஞான இராசயோகத்துக்கு முக்கியமாக ஜெபித்துக் கொள்ளப்படுபவை. தாரணை, தியானம், சமாதி என்னு மூன்றுமேயாம். அவற்றுள் தாரணையும் தியானமுமாகிய இவ்விரண்டையும் அகத்தும் புறத்தும் செய்யலாம். சிவஞான இராசயோகம் உட்புலப்பிரத்தியக்கமாக வெளிவேட புரியுங்காலத்துஞ் சித்தத்தின் அமைவு கூறு ஆன் மருத்தல் வேண்டும். இப்படியே, மாணிக்கவாசகன் தம் திருக்கரத்தின் ஒத்திகையுடையான், ஒரு கோவிலில் ஒரு கையிலே நீர் மதியாய் செய்வாரைப் போல்வர்! வல்லாக இல்லாருக்கு ஒருகாலின் இவற்றிற்கே கோயில் எங்குமுண்டாம்.

தியான பலன்.

ஏழாவதாகக் கூறப்பட்ட தியானத்தை, மிக்கவு மருமை யுடையோரும் செய்தாலும் அத்தியான காலம் — பதின்மூன்று நிமையாயிற் சோதான பலனையும், நாழிகையாயின் ஆயிர மகாமேத பலனையும், அரைக்கடிகையாயின் இலக்க மகாமேத பலனையும், ஒரு கடிகையாயின் இராசசூயயாக பலனையும், பதினைந்து கடிகையாயின் ஸ்ரீசுக்க பிரம ஆசனமக பலனையும், ஒரு நாளையில் பரமபிரசாதத்தி னைத்தையும் அடைவான்.

“ சிந்தைத் துமைத் தவத்திலுயர்
    தியான முதல நங்கிளைமி
செந்து சமைய சிவமதியை
    யுணரும் பிறிதோர் செறிவுதனுற்

புகழ்மெய் யுணர்வு கிடையாது
புரண தியான பூசையின
மிகழ்மூ டர்கள்செய் யினும்பதின்மூன்
றிமைப்பிற் பலனீந் துளபெறும்.

இயமீரா றுடலு ளாக்குன்னை
யிமை றாறளவும் பூசிக்கி
லமமே தத்தி னைபீரமாம்
பேறு மறைநூ றிகைப்பூசை
முயல்வா ரிலக்க மயமேதல்
பயனைப் பெறுவர் முறைமையினுற்
பயனுர் பூசை யொருகடிகை
பண்ணிற் ராச துயபலம்.

டாச மின்றி யுன்றுணர் வுடைப்
பதினைக் கடிகை பூசிக்கில்
ராச ருய விலக்கரிக
ரிவ்வா தெருகா ணத்தசீக்கி
வசீ லாத பறவொளியி
லமர லாகு மித்துராவே
வெசிக் பரம யோகமிது
நாலே பரம கிரியையுமே.''

என வாசிட்டத்துச் சொல்லப் பூசைமுறையில்வரு செய்யுள் களுங் கிளர்க் கிற்றிச்கற்பானை. இவற்றுள் "இவ்வுமியா கவ்வழிப் பிரிந்தார் கெறியதனுற் புகழ் மெய்யுணர்வு கிடையாது" என்பது உய்த்துணரற் தக்கதாம்.

சமாதியி னிற்குநிலை.

போக காண்ட தத்துவம் எழுந்தன, மனமயமைச் செத்தழிவையும், கில காலம் கிமதி ஆதிய இவைகளைச் சத்தி தத்துவமும், அசுத்தமாத சகத்தினைதும், புறு—

லாக் சாதாக்கிய தத்துவமும், வித்தையைச் சுத்தவித் தையுங் கண்ட; பிரேரக காண்ட சத்துவம் ஈச்சுரன் ஈசுர தத்துவத்தை இச்சா சத்தியும், ஞானசத்தியும் சத்தி என்பவைகளைக் கிரியா சத்தியும், சத்திய ஞானச் சிவதத்து வம் என்பவைகளை ஞானசத்தியுங் கண்ட; ககனங் களை அக்கரங்களும், அக்கரங்களை மூர்த்திகளும், மூர்த்தி களை மேலே யெடுத்துப்போக்க இச்சா ஞானக் கிரியை களைக் கண்ட வயிரவர் முதலியோர் தத்துவங்கள் தாமேவந்து ஆன்மாவைப் பொருந்துதலும் ஆன்மா அவை யைத் தத்துவங்களைப் பொருந்துதலும் இல்லையாகலின், திருவருளே சத்தியாய்ப் பொருள்களைக் கண்டு தனக்கொரு சுதந்திரமு மின்றி தெய்வத்துவமே பெற்ற வேண்டும். தத்துவ விசாரத்தின் பேற்பயன், இச்சுதந்திரமின்மை யென்றுணர் காட்டப்படும் காண்க.

சிவஞான இராசயோகம் யாவர்க்கும் பொது.

மேற்குறிப்பிட்ட அட்டாங்கத்துள்ளே தாரணை, தியா னம், சமாதியாகிய மூன்றினையு முக்கியமாகக் கொண் டேனே இந்த இராசயோகம், ஆறறிவுடைய இவ்வுலகத்து முள்ள ஆண் பெண் என்னும் இரு பாலார்க்கும் பொதுவாகவும் வரைவின்றியிருந்தது. இதற்கு உதா ரணங்களை முதலிற் சொல்லுதல் வேண்டும். அங்ஙன மாயின், சத்தி செய்யப்பட்ட செய்தி கண்டுணர்தல் வேண்டும், ஆன்மா விடயங்களோடு கூடி நிற்கும் பசுவே ருசு நிட்டானுபவமாய்ப் பின்னைப் பிரகாசித்தல் உண்டு.

சுவர்க்க நிலை செய்யப்படு இராசயோக நிட் டையிற் சிறந்துப்பட்ட மேனியிற் பலத்திற்குப் பெற்றப்பட்ட மாம் அவ்வியமாகவும் நிறப்பட்டவைகள் இன்றியமையாமை.

மதிக்கப்படும். இலிங்கத்தின் அடி, இதயத்தானமெனவுங் கொள்ளப்படும். சூக்குமலிங்கம் ஆன்மா; அஃது இதய தாமரை மலரினிடையே தீபாகாரமாக விளங்குவது. இதனைத் திருமேனியாகக்கொண்டு நிற்போன் சூக்குமசிவன்.

எட்டாவது

முத்திஇலக்கணவியல்

முத்தியில் உருவச்சித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவச் சித்தியென மூவகை சொல்லப்படும். அவற்றுள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுஞ் சேரமான் பெருமா ணாயனாருங் கரி பரி யூர்ந்து கைலைக் கெழுந்தருளியது உருவச்சித்தி யெனவும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சிதம்பர சிற்சபை கண்டே திருமேனியுடன் மறைந்தது அருவச்சித்தி யெனவும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் முருக நாயனார் முதலிய அடியார்களும் பரஞ் ஜோதியுட் புக்கதுந் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சிவலிங்கத்துட் சென்று மறைந் ததுந் திருவெண்காட்டடிகள் தமது திருமேனியைச் சிவலிங்கமாக நிறுவியதும் உருவருவச் சித்தியெனவுங் கூறுப.

நிஷ்டூத்திரபதங்களு முலவெனல் புலப்படுகிற தென் னும், அப்புலப்படுகிறது சுத்த இருடி மண்டல மென்பதிந் மேற்சின் விளங்குவது அதீத மெனவும், இதற்கு மேற்சிற் சிறிது தாழ்ந்து நின்று கடந்த அருத்தநிலைமைக் கூறுப வசிட்ட சொரூபம், இதற்கு மேற்சிற் சிறிதுபார்த்து நின் நிலைமெழது அக்கிர சேனையும், இதற்குக் கண்ணிதான

மேற்றிசையின் கண்களில் வடகிழக்கில் வயங்குவது அத்திரி யெனவும், இவருக்குத் தெற்கி லொளிர்வது புலத்திய ரெனவும், இவருக்கு மேற்கி லொளிர்செய்வது புலக ரெனவும், இவருக்கு வடமேற்கி லமர்வது கிரது வெனவு மறியப்படும் மார்புறன் உறுப்பெனத் தொன்றுஞ் சுழுமுடை.

இவ்வித தேசமும், அறுபதுவரும் உள்ளது உள்ள படியாயுள்ள அதுநிமித்தமே வைத்து சைவ சமயத்தில் பெருமைபாலுள்ள காணப்பட்டனைக்குரியே நான் குறித்த விசேடமென்று கூறு விசேஷிக பொருளப்பிறின்றனர். இக்கவைச் சடவுளாய சிவபெருமானுடைய பொங்கு சாங் கங்களும். மேலாக, அறி குறியபெருந் தேவகணத்துடைய பிரகாச வன்மையுமே போற்றப்பட்டுரிய சாதனங்களாகவே காணப்பிறின்றன. சாங்கம் = சாசவருறி அமைவனம். உபாங்கம் = புறவங்கம், அணியப்படுவது. இவற்றுள் —

சருமேயன்னதில் சிரசெனவும், ஞானருகாரா நவிரில் கண்களெனவும், இவர்முதலிய தேவர்களுடைய துக்கக் கிரகிப் புணர்ப்புதலில் கழுத்தெனவும், சருவ ஞானத்தில் இதயமெனவும், சருவகாரண அரணத்தில் நாபியெனவும், சருவ சாமர்த்தியத்தில் கரங்களெனவும், சருவ சித்தியும் தன்னுடம் பாதங்களெனவும் அவை கவிட்ட பாதானத் தைக் கடந்தும் செறிந்திருக்குமெனவு, கீசுவிஸ்டப்பிடும். அபயகரம் — "நீ அஞ்சேல்" என்பதைக், வரதகரம் — சந்திரமுடி "உனக்குத் தஞ்சம்" என்பதைக் கம்பி ரேகுந்த இவ்விதல் அறிவிப்பேறுமுல மென்பதை யுணர்த்த வல்லன. சிவக்கரக்கணிநின்ன 'ஆயுதங்க ளுள். —

முக்கட் சுடர் — இச்சை ஞானம் கிரியை யென்னுஞ் சத்திகள் உலகமெலாற்றிக் குரியனவாய் எம் மையுந் துன்னா வென்பதையுந்,

பாசம் — உயிர்களாகிய பசுக்களை வினைவழியே யாக்கு வைத்தலும், யாப்பவிழ்த்து விடுதலுஞ் செய்தலுமா கிய இரண்டுங் கைமாட்டின்னை வென்பதையும்; [பாசம் = கயிறு]

மழு — மலமாகிய பூமியினைக் கடிக்கு ஞானாக்கினியும், பிரளய காலாக்கினியுமாகிய இரண்டுங் கைக்கொண்டனை வென்பதையும்,

பரிசு, கட்கம், வச்சிரம் } ஆகியன — நிக்கிரகஞ் செய்தற்பொருட்டு எம் மை வாதுமாறு கொண்டனை யென்பதையும்,

கண்டை, தமருகம் } என்னும் இரண்டும் — சங்கிராந்தமும் அக்கர முதலிய மந்திரத்துங் காரணமாயுள்ள பாசுரத்தை வெளியிடுகின்ற பிரபஞ்ச சிருட்டி யெம்முடைய தென்பதையும் உம்.

இவ்வியல் அறிவிப்பனவாம் என்பதைப் புணர்த்துவன. தாரணப் பொருள்களுள். —

சந்திரகலையும் — சொல்லிறந்த நிலையாம் விண்ணிலை இம்மையினுக்குச் சென்னி; அமுதகிரணமுமாய் விளங்கு மென்பதைத்தையும்,

கங்கை — பல கலைகளை மிகைத்துப் பிரவாகத்தின் இருக்குமென்னாக் கொண்டனை யென்பதையும்,

பனிமதி — நிலோற்பல அதிசயத்தின் வலைபெறுகை விளங்கு ஆணையும் இக்கருத்தையுள்ள பிறங்கும்

பிறப்படுவது அஞ்ஞசத்தினால் ஆனந்தமயமென்று சொன்னவற்றையும், இப்பொருள் முடிவில் வைத்தென்னைத்தக்க புலியூர் குருநாதன கீர்த்தியைத் [illegible] யும்,

சிறுமரன் — சாந்த வடிவு காட்டி வந்திக்கவரு தந்திர சூழலும் இத்திவைவது வரிக்கடக்கப்படும்; பெயர் நினைப்பவரைத் அஞ்ஞீன பழிகளும் இன்வரு துய்த்திடுவது மென்பனவற்றையும், [மாறுண மாரி சன்செய்கை நீண்டக் கருதப்பாலது]

அரவம் — அரவு வடிவாய குண்டலினியென்னும் சத்தியை பாவகத்தி நம் பிராணவயுத் துளது; அவைப்போற் சித்திமுது குண்டலசத்தியாற் வெளிமிக்கு இதெந்தனின் றென்பனவற்றையும்,

கங்கைவம்,
தலைக்கோலம் } என்பன — எந்நிலை ஏழிற் துப்போயி னும் இவ்விதைநலன் அழியாதிருப்பன்; அறுதி தந்தது வண்மை யின்பாக் காணப்படுகிற தென்பனவற்றையும்,

வில்வம்,
வெண்கோடு,
துத்தி,
மத்தம் } முதலியன — உலகவாசிகள் நீத்திருந்தவை யிவையே யென்பனவும், [வில்வம் முதலியன மணமில்பொருள்கள்].

பின்னும் = திருநீறு — மல மாயைகளை நீற்றித் தன்மையப் பரிந்தியருள் ஞானிக் கின் னிலையே யென்பனவும்

[illegible] இச், சிவபெருமான் திருக்கோலம் [illegible] மெய்ப்பத்துப்பொருள் யாவும் மனத் [illegible]

ஞானாக்கினியினாலே நிகழ்வது விலக்கணமே யென்பது பிரணவோபதேசத் வாயிலாக அறியப்படும். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்—

" பேய்கள் பாடப்பல் பூதங்க
ளுதிசெயப் பிணையிடு சுடுகாட்டில்
வெய்யதோ டெரிதரக் கேவ்கிட
மாநட மாடுவித் தகனூரெனில்
சாய்க டொன்மயில் வுடையதளை
மறையவர் தருகிர புரத்தார்தாம்
தாங்க ளாயினர் பல்லுயிர்க்
குத்தமைத் தொழுமவர் தளராரே."

என் றருளிச் செய்ததும் அம்மையாராக திருத்திலமாகிய அழிப்புச்செழுமிலை வருணனை முகத்தினை புணர்த்தமை யாயிற்று. அன்றி,

" கரிகாலன குடர்கொள்வன கழுகாடிய காட்டில்
நரியாடிய நகுவெண்டலை யுதையுண்டவை யுருள
எரியாடிய விறைவர்க்கிட மினவண்டிசை முரல
அரியாடிய கண்ணாளொடு மன்னுமலை பதியே."

என அக்காதிக அருளிச்செய்ததும் அந்நிற வருணனை யுடையது அன்றோ? என வினவின், — ஆம் என்பது விடையாம். என்னை? " ஆலமயிடுகைபோல மண்ட் வானந்தியாற் ருபுடைகல்ல — ன்னேயது செய்யும் புகலிப்பதி யாமே". " அன்னம் வினைகடிவி யருகாரினைத் திருமை செம்மரம் — புக்கிள மைவியெழும் புகலிப்பதி

(சிவஞானதீபம் [illegible])

" மாயாமலதாவுகாரத்தமைக்கலைகே!"

றிலனே" "நாளும் மறிமானொடு மழுவேந்திய—மேவும் பொழில் சூழ் வெண்ணெய்நல்லூரே" "செய்ய மேனியன் சென்றுசேர் தொண்டர்க்கு—தெய்வ மதி தோயச் செய்ய முடியர் நின்ற—செல்வர் வாழ்தில்லை" என, அத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும், "மெய்த்தழ் குருகு நன் மின்னிமைபொன் மொன்னலர் நெருக்கிச் சென்று—வைகைத் தடமு நெய்ய வெண்கதிர் பாலை" எனத் திருநாவுக் கரசு சுவாமிகளும் அவ்வாறுரைத்தருளினார்கள். இன்னும் இவ்வாறுரைத்தவை,

"கல்லாக் கன்றுப ரசுபதி
  முழுக்கிய கரிகள்
தவ்வாமைத் தாமதுரைத் தானைத்
  தடக்குபோற் பிலத்தில்
கல்லுறுஞ் சேடனை மெத்தகன்
  சுடையதி சூழ்
உல்லசி கதிரோனிர் மணியிறு
  முறையமென் றெறியும்."

என்று அருணகிரிநாதசுவாமிகள் செய்தருளிய கவியெனவறிக. இதன்பொருள்:—"(யாவரும் கண்டு) இடம் பரந்த பெரிய அகழியினைச் சூழ்ந்திருக்கும் யானைகள், பாதாளத்தில் வசிக்கின்ற ஆதிசேடன் முதலிய பாம்புகளின் தலையிலுள்ள மாணிக்க மணிகளைத் திரிக்கைகளால் அவ்விதழை மேலே கொண்டு (கோக்கப்போது) அவற்றின் மணிப்பிரகாச உதிர்ந்து மேலெழுந்து தோன்றியன நீர்நிலைகள் மிளிருந் தன்மையினால் சூரியன் உதயமாகின்ற வென் றெண்ணி அவ்விதழ்ப் பூக்களெல்லாம் மலரும்" எனவாக. இவ்வாற்றான் விரிவுரை, அகழியின்மைத் தென்னைப்

யமாக் கற்பனை அலங்காரமென்பது தெளிதலேயு இவ்வாறே அந்த ஞானத்தினின் பயனைப்பற்றிக் கூறியன வும் என்னப்படும்; அவ்வனுஞானமூன்றையும் அவ்வாறே செய்யத்தக்கது; யாதானுமொன்றைச் சிறப்பித்தேனும் வேறுபடுத்தேனும் வருணனை விவரங் கற்பித்தால் அவயவங்களை யெனப்படுகின்றதால் என்க. ருடபம், அருமைத்தலைமையின் சொரூபமாம். கடாஷம், மன்ன கோச ஷ்டிர சௌரிய கொரான மைபரவர் சாந்துணைதாம். தீர்க.

ஸ்ரீ பரமபதியினுடைய தீர்த்திய கைலாச வாசத்தோடும் கூடிய முனிவர்களையும் எஞ்ஞான்றும் முத்தர்களென வுமென்னுக.

சிரேயசற்பவஸ்தோ யட்கொண்டு ஒழிப்படுத்தலைய அவை தேகமும் ஓளபடிக் குறிப்பாகவின், ஏத்திரத்த தாலத் தைக் கூக்குமத்தில் இலயந்செய்வான் பிரணவத்தை யோகத்திலமர்த்து சிவசத்தி ரூபத்திரிக்கோணம் பச்சரித்து அமுதமுண்டோ ருடம்பு மகா காந்திமிக இலங்கி மறுதல் ஒழிவோர் கண்ணுருக்குப் புலப்படாது ஆகாசத்தலைவுமென ரும், இதனைச் சீவன்முத்திநிலை யென்றும், தேகமே தக மென்றும் கூறுவர்மென்ப. இதுவுஞ் சுசன மரணக்கட் டுப்பட வுடம்பென நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

இவ்வித முத்தி சித்திகளைத் தவக்குறைவாற் பெறு கைப்பட்ட சிவனமாவும், சுவர்க்காதி போகங்களின் மதுபானித்து இன்னுமொரு பிறப்பில் சம்பூர்ண திருப்தி யும் இயம்பற்கரிய அதிக முத்தியினை அடையுமென் கொள்ளப்படுகின்றது. இதனை,

"குறைவாம் யோக பூமியிலே
முளைக்கு மிதன்ப அதிசயமெனும்.

நனவு மூன்று வதீதம் விக்குத்
    தனியா ரினுந் திறம்போகி
இன்னி விறந்த செயோகால
    மிருந்து சுத்த சம்பத்
துவை போகம் களையதுகீ
    போகி யாய்மின் நேயமேயோன் "

என்னும் மேலையிட்ட திருவாளைப் பிரகாசனைச் செய்யுளுருமுனைத்துவத்தைப் பொதலின், மெய்ஞ்ஞானப்பியாசத் திருக்க வேண்டுமென்றே அறிஞர்கள் முயற்சிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஊழ்வம் விட்டவுடனேயும் முத்தியடைந்த ஞானவான்களாகிய சுகமுனிவர், மெய்ப்பொருநாயனார், சித்தமுனிவர், தாயுமானசுவாமிகள் முதலிய பெரியோர்கள் பலருக்கு ஞானமாயினர். சீவன் இருளிலிருக்குங்கால் உருவம் இருளாம். மருளிலிருக்குங்கால் உருவம் மருளாம். தெளிவிலிருக்குங்கால் உருவம் தெளிவாம். அருளிலிருக்குங்கால் அருளாம்.

மருண்மயமாவது மூர்த்தியுருவம். இதற்குணவு பிரத்தியக்ஷம். மும் வாதமொழுருவநுமை. இதற்குணவு மனத்தீத உருமாத்திரம். அருமே அருவம். இதற்கிடு மூலசார மெல்லாத் திருத்தி மாத்திரமாம். பிரத்தியக்ஷவுணர்வு சீவர்கட்கும், உருவி மாத்திரவுணர்வு சீவன்முத்தர்கட்கும் உரியனவாம். அந்தந்த வுணர்வு, அந்தந்த மயமாம். பிரத்தியக்ஷவுணர்வால் தெரிந்தோர் தேகம் அவ்வுணர்வோடு அழியும். உருமாத்திரவுணர்வுடையோர் தேகம் அங்ஙனம் அழியாது.

ஞானப்பயத்திருக்கின்றவர் சூழப்பட்டு, மயங்கிய வுணர்வின் காத்திரத்தால் பசைத், பொறி, புலன் வழிப்பல [illegible] நெறி [illegible] நாளைக்

புசிப்பு மிகும். அப்படிப்பட்ட பிரமசரிய விடயானந்தத்தி லுழலச் செய்வதாயிற்று. மேலும், பெண் கலவியின் பலத்துக்காகப் பாவித்த சார பதார்த்தங்க ளுண்ணப்படி மாற்றான் அது விருத்தியாகாது மென்ப. இவ்வேதுக் களால், உடன்றுமுனைவான் முக்குண விகற்பங்களும் விருத்தியாதலை யறியலாம். அவற்றுட் சாத்துவிக குணமே அறிவுடைச் சுத்தாவத்தையைத் தரும். உணவைச் சிறுத் துண்ணின் விடய வாசனைகள் சிறுக்கும்; சுத்தாவத்தை பெருக்கும். உணவைப் பெருக்கலான் மந்தமும், வித்து வும், உறக்கமும், சில நோயும் மிகும். மந்தம் மிகுதலி னான் ஆசனத்தின்கட் செவ்வே யிருத்தல் கூடாது. வித்து மிகுதலினான் மனத்தின்கட் காமமொன்று மதனால் அம்மனம் அசைவற நில்லாது. நோய் மிகுதலினாற் சமாதிமுயற்சி கூடாது. உறக்கம் மிகுதலினாற் சோம்பல் தலைப்படும்.

ஒரு சேர் அரிசிச் சூட்டிட்ட சோறே யுண்ணல் வேண்டும். வாழைக்கனியோடு பசுவின்பாலும் புசித்துக் கொண்டே வருவதாயினுஞ் சாத்துவிககுண முண்டாம். ஆனால், வித்து மிகும்படி அதிகமாகக் கொள்ளொணா தூ. கடினமும் உறைப்புமுள்ள பொருளினாலும் இராசத குணமாம். மாமிசம் தாமத குணமாம்.

காலையிலுண்ணுந் தாமசகுணப் பழஞ்சோற்றையும் மாலையி லுண்ணும் இராசதகுணப் புதுச்சோற்றையுந் தவிர்த்து உச்சிக்காலத்திலுண்ணுஞ் சத்துவகுணப் புசிப் பினையே யுண்பார்; சுத்தாவத்தையினைப் பொருந்துவர். இடம் பொருள் ஏவலில்லாதார், உச்சிக்காலத்தில் வெளிப்

சேர் — ௬௪௦௦ நெல்லையை

படுமென்று கன்னாரிடு பயிக்கத்தைதக் கை நிறைய வாங்கிப் புசிக்கலாம். ஓட்டையும் புளியையுந் தீர்த்து கலம். முற்றி லில் உட்பலத்தே ஒளியிடத்தே மனத்தினை நிறுத்துஞ் சவிகற்பமும், பின்பு நிருவிகற்பமுமாகு நிட்டையினைக் கூடல் வேண்டும். அதன்றது தோன்றாமலும் தோன்றிய நலமையும் விருத்தல்வேண்டும்.

இருளவத்தையில் இருளாயிருந்து பின்னர் விழிப் பெய்துமாறே அருளவத்தையில் அருளாயிருந்து பின்னர் விழிப்பெய்தும். இருளவத்தை தாமசமாகும்; விழிப்பு இராசசமாகும். அருளவத்தை சாத்துவிகமாகும்; விழிப்புச் சாத்துவிக இராசசமாகும். சாத்துவிக விருத்தியிலேயே நிட்டை இலயிக்கும். இன்றேற் சீவன் சகல கேவலப் பட்டு மருளாயிருக்கும். சகுணானுக்கிரக யோக்கியமுடைய அந்தச் சாத்துவிக சுத்தாவத்தையன்றிப் பிற முயற்சி னாற் சீவன், முத்தியும் பெறாது.

அருவ அருளான்மா, பிறர்விழிப்புலனாகா திலகும். உருவ மருளான்மா, பிறர்விழிப்புலனாய் உடலிற் பந்தப்பட் டிலகும். ஒப்பு வடிவின்மை உடலிற் பந்தப்படாது பிறர் விழிப்புல னாத்திரையா யிலகும். இவ்வநுக்கிரகத்தால் அவ் வொளிசார வடிவுபெற்ற சீவன்முத்தன், உலகத்துடைய ருள்ள ஒருவன் கண்ணுற்ற பொருளைக் கனவிற்கண்டு தெரிந்திருத்தல் போல மனத்தைதக் காட்சி மாத் திரையாய்க் காண்பவ னுமல்லாமல் விழைவுக் கேடிய குரான், கனவுகாண் கெவ்லி, இது கனவேயென்று தெரிந்த சாக்கிர மத்தியிலிருந்து பாப்பானந்த அநுபூதிக்கு மருளுக்கும் இடையே [illegible] பிரமாவஸ்தை. சீவன்முத்தருள்ளே நின்று சகத்தையுங் காண்பர்; ஜெகத்தையுங் காண்பர். கட்புலனாலாதன இவனுடைய

வடிவம், வருத்தமின்மை போல்வனவாமென மதிக்கப்படுகிறது. இச்சீவர், விண்ணுலகை சிரிய விடுதர்க்கு மேலாய் முக்கடர்போலுஞ் சுத்தாங்கராய், அழகும் இட்டமுங் காலுஞ் சமயிக ளுபசரித் தளிப்பனவற்றை புண்பவராய், அன்னியர்ச்சத்தமும், அன்னிய உருவமும், அன்னிய பரிசமும், அன்னிய இரசமும், அன்னிய வாசனையும், அன்னிய நினைவும், அன்னிய சேயமும், அன்னிய இடமும், அன்னியர்களையே சேர்ப்பதும், அன்னிய கிரியைகளுமின்றி மனிதவுருவாய்ச் சிறிதகட் சதுக்கலிக்கு முயற்சியுஞ் சென்றிருந்து பின்பு பரமுத்திநிலையடைவர். பெத்த நிலையில் யாவுஞ் சகலமேவ காணப்படும். முத்த நிலையில் யாவும் பரமேவ காணப்படும்.

தேகன் முத்தித்தன்மை பெறுப் பேதத்துக்கு மனம் உருவமாகவும், அம்முத்தருக்கு அஃதருள் மயமாயிருக்கும். விதேக முத்தருக்கு அவ்வண்ணமில்லையாம்.

புலன்களின் வழியே நிகழ்கப்பட்ட பல வகுதுகளை விளைவிப்ப மனத்துக்கு மருளும். அப்பளம் விடயங்களைப் பற்றிக்கொண்டிருத்தல் அசுத்த வாசனை. இத்தன்மையே சரா பரவ சனன முண்டாம். இந்த வாசனையறுதலையே வாசனையும் முண்டாகிச் சுத்தவாசனை பிரசன்னமாகவே பிரமானந்த வெள்ளத்தில், சாந்தமன்னமாய் நிர்விகல்பமுடைய ஆன்மா அப்படி தாகும்.

இப்படி துவக்கங்களால் அனுபவிப்பனவு மனசையுடைத்த வாசனையைப் பெற்றிருத்தலே மனத்தின் தொழிலாகவுமென வெள்ளப்படுகிறது. முதலின் மனித இராசதமைக்கொண்ட தத்துவத்தை விடப்பட்டக மனத்தின் தொழிலாகமென வெள்ளப்படுகிறது. இதையே விதேக

மூர்த்தி யென்றுமை கூறலாம். ஸமீபமும் பொழிதலை சகலஸ்டம் பெய்துதலை விசேஷமூர்த்தி யென்றுஞ் சொல்லுப. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பின்னை. சிவலிங்கத்தில் ஐக்கியமாதல் போலத் தடத்தலக்கண சிவன் திருமேனியில் ஐக்கியமாதலைச் சௌபாக்கிய மென்றும், கடைசி யிட்டவுடன் எங்கனும் பரம ஆகாயம்போல யாண்டுமுள்ள சொரூபலக்கண சிவத்தில் இரண்டறக்கலச் சாயுச்சிய மென்றுஞ் சொல்லுப. இந்த ஐக்கியத்தின் முடிவான்மை ஒன்றெனினும் இரண்டெனினும் ஆகைப முடியாதே. மோனத்திற்குப் பின்னேதான் ஞானமும் விடுமாதலின், அக்கு மன்மென்பவற்றிற் கெட்டா வொரு மோனநிலிருத்தலை முடிவெனச் சாறும்.

ஒன்பதாவது

இராசயோகாப்பியாசவியல்

மூர்த்தியின்றி மார்க்கமையுள்ள சிவஞான இராசயோகம் எவ்வாறு சித்திக்கு மெனின், — மனமும் அதன் வாசனையும் வித்தும் முளையுமென்றும் "ஜோமங்க ஸியமம்" என்பதினைத் தெளிவைப்பித்தினை வாசகின் மனத்தை நிறுத்தால் வாசனையும் வாசனையை ஒழித்தால் மனமும் நசியா தடங்கு மென்றும் அநுபவசித்தமையத் தினடிக்கும் பொறிவாசனை யோக மயாம் நிக்கிறுள் மன அடக்கும் அவ்வமைய, சிறுமூப் பிடிக்கும்வாசத் யினைம் மகத்தரத் ஒசிப்பின் என்றாக மனத்தேறல் விசய பிரமாணமே முன்னடக்கும்; அந்தந் இராச யோகம் மெனப். இவ்விதமாயிருக்கப்படாவது.

"பகைகள் நலமாய்த் திடற்சித்தத்
தோன்று பவன மோகேசிவிடற்
ஜோகைதீர் நுகைக் கரத்துலிடா
சொன்ன பிராண் வசைவேஷ
மின்கலா குன்னத் தசைவதுவே
வதனுற் பிராண விசைத்துடைதான்
றைசேர் மதிமான் களுக்கியல்பாய்த்
தப்பா தியற்றத் தக்கதுவே."

என்றும் வாசிட்ட உபசாந்திப் பிரகரணச் செய்யுள் மாட்டு முரைக்கப்படுகின்றன. யாதாமொன்றில் சித்த மழுந்துமின்று பிராணவாயு வெளிவருதலின்றி அடங்கு மொருக்கு கூடி கிற்றலே மதியுடையார் யாவர்க்கும் தரிய மாற்றுறும் இவ்வுண்மை பெறப்படுதல். இந்தயோகம் விழைவோன் — சைவ தவம் இனிது விளங்கச் சுத்த நலைகிற விபூதியினை உத்தூளனமா யணிந்துகொண்டு இரு தாக்கணசம பயந்த பயலெக்காரப், குளிர்ந்த அடவி, கன்னிர்க்கரை, பார்வைக் கினிமையான புடை யென்பன வற்றுள் ஒன்றில், எவ்வித சந்தடியும் தொனியிறாமையுமாமல், எத்திறக் கொடியப்பிராணிகளு கண்டாமல், தர்ப்பை னில்லை இடத்துழிக் கிருட்டி ணசனமேனும் வியாக்கிர னமேனும் மிருதுவான வெண்டிலேனும் விரித்துள்ள சமதலத்தில் வடக்குமுகமாக வமர்ந்து, செவ்வேட்பாலனு க்கே யுதிக்கத்தக்க தன்னிரு தேசிகன்திருவடிமலர் "சித் திக்க பங்கை மூதாதுக்கும் இரண்டு விலாவுக்கும் அதேவ யேறும் யோகஞ்சம் யோகபட்டை யென்பனவற்று ளொன்றைத்தகுந்தேர்ந்து பதுமாசனம் அல்லது (இவைந்த படி கட்டுடு) சுகாசனம் வுபம்பிலேச் செய்து மார்பு, கழுத்து தலையென்னு மூன்றையும் மற்றைய பாகங்களு கோணமுக்க நிமிர்த்திருந்து, மனத்துடன் இந்

திரியங்களையும் அசங்கமாய்ச்சேர்த்துச் சந்தே பெண்மை மற் றிருக்கவேண்டும். இது மனோவசிய மெனப்படும்.

இங்ஙனமாதலும், மனத்தினை யுள்ளே புகச்செய்தல் வேண்டும். இது பூரகமெனப்படும். புகுத்தப்பட்டதை இயமமல ஆன்மலிங்கத்தினை நாடி நிற்குமாறு அடக்க வேண்டும். கும்பகத்தில் இங்ஙனடக்குப்படுக மெனப்படும். ஏனெனில்? வெளிமுகத்தே செல்லுதற்காறு விருக்கத் தக்க நிலையாகலின். பின்னர், மனத்தினை வெளிப்படச்செல்ல விடல்வேண்டும். இஃது இரேசகமெனப்படும். இரே சிக்கப்பட்டவற்றைக் குகுற்ப பட்டணமீது வைத்தல்வேண் டும். இது புறக்கும்பகமெனப்படும். ஏனெனில்? பெயர்த் தும் உட்புகுதற்கு ஏற்கத்தக்க நிலையாகலின். இப் புறக் கும்பகத்தினின்றுஞ் செல்வி, பாண்டியல் வாடு கூத்தன் செய்கையினைப்போலப் பிராணருசங்கள் புரியும் பொருட்டு மனத்தின் சுரூபகத்தை இரு கூறாகித் தொரு கூற்றினை அக்கருமங்களினும் மற்றொரு கூற்றினை உட் கும்பகத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

"விலைபேசு நிலு மனகலை மறவேல்."

என ஆசாரக்கோவையும் யாங் கூறின மன்றோ. பெயர்த்தும் பெயர்த்துஞ் செய்யப்படும் உட்கும்பகம், இரண்டரைக் கடிகைக்குக் குறையாமே காலே மாலே யிரோறும் பயிலத்தக்கது. இதை பொருள்ளவே நிலை திருப்பதாய மிருகையும், அதற்றும் பழத்தல் தெளாத நீடம்போல இனிது நிற்றிக்குங்காலும் இந்நியமத்தை நிய மத்தை பயிலத்தக்கது. இராப்பகல் சேர்ந்த ஆறுமணி அறுபது நாழிகைபோல இடைவிடாது நிற்கு நிலை செல் நிற் காலியக்கும் சித்தியாம். பாவைக்ஷ பாறும். இவற்றின் ஆறுமணியளவு வெளிப்பட்டாலும் இவ்வளவேயாம்

வேன், அவனது கட்டளையின்படி நடப்பதுங் கடப்பாடாமு முன்னங் கூறிப்போந்த இந்த இராசயோகத்திற்குரிய அட்டாங்கங்களும் இவ்வாறே பொருந்துமாறுங் கண்டுகொள்க. ஆண்டே புரிக்குமொரு பரமகுருவு மறிவுறுத்தப்பட்டதன்றே. அஃதேதெனும், அவன் திருவடிபேறும், ஆசிரியன் திருவருளேனும் இவ்வியம்பப்பட்ட ஆன்மலிங்கத்துங் கொடலாம்; விசுத்பொன்று மின்று. ஆசிரியனே பரம குருவே யென்க.

பத்மாசன மென்பது, அக்ஷபாதம்பிரண்டும் மேன் முகமாய் மலர்ந்திருக்க இருதாள்களையும் படியாகச் சேர்த்து முழந்தாள்களின் மிசை இரு புறங்கைகளையும் படியச்செய்து விரல்களை விரித்தும் பெருவிரலுனியுஞ் சுட்டுவிரலுனியும் பேசிருக்கா மேற்றிருக்க நிமிர்ந் திருப்பதாம். கைகளை அபய வரத பொருந்த வைத்துங் கொள்ளுங் கொள்ளலாம். இவ்வப்பியாச கிழமையிற் (௧௨) பன்னிரண்டரைக் கடிகை முதல் (௨௫) இருபத் தைந்து கடிகை வரையிலுஞ் சித்தசுகமாய் இருந்து கொள்ளலாம். பல்வேறு வகைப்பட்ட தவக்கொள்கைகளினின்றும் இந்த யோகஞ் சிறப்புடைத் தென்பதை,

"மதித்த தந்து வயசீந்து
வயலாக் கீயத்தின் வாய்மைதன்னை
விதித்த் விந்தை யார்சேர
மறைவோர் செலாம் பகயதிமுன்
சுதித்த போனைச் சிலகமத்தின்
கருடம் சிவாதல்பூன் முனைக்குயிதுள்
பதித்த பதுட் சுவைதுரும்
பாக்குகுந் கேயோ கீக்கிரவையோ."

எனச் சிவயுகளியக் கேளிதும்

" அரியவிம் மானுட யாக்கை பெற்றவர்
கருமமோ கங்களாற் காயந் தன்னுமாச்
சுரியமெய்ஞ் ஞானமோ கத்தி னுலரன்
றுரியமா வத்தினைச் சேர்தி யார்களே."

ளைப் பக்குவமடைந்த சாதகர்களுக்கே விளக்கமுண்டாகு மென்று ஒரு செய்யுள்களாறு மறியலாமன்றே. இதுவேயன்றித் தலைவனையறிதற்கு முன்னைத் தன்னை யறிதலும் தன்னை யறிந்த முன்னர் ஞானநேத்திரம் பெறலும் வேண்டப் படுதலின், அந்நேத்திரம் பெறுதற்கு இந்த யோகசாதி யொன்றே வழியாகுமென்றுணர்கின்றதன்றோ. அதாவது மனோ மனாதீதத்தில் இரேசகஞ்செய்து பூரகஞ்செய்து தம்பிக்கும் பிராணவாயுவை அடயோகத்தைத் தழுவிச் செய்யவேண்டுமென்பதன்று. எதுவெனில், பிராண வியக்கத்தினுக் பூரணமோர் பலனாகு மனமாய விகிர்தலினாலும், மனநிலைக்குப் பற்றுக்கோடாய பிராணனும் பிராணனைப் பற்றிக்கின் மனமும் அடங்குதலினாலுமென்க. இந்த யோகத்தை விரிவாய்த் தெரியாது ஒருவ மனவடக்கத்துடன், சட்டுவில் வைசேடிக்கொண்டவைக்கப் பெருவிரலினால் வலமூக்கினைப் பிடிக்குங்கால் வெளிக்காற்றினை இடமூக்கினால் ஒருமுறை உள்ளே வாங்குதலைப் பூரகமென்றும், பெருவிரல் சுட்டுவிரல்களினால் வலமூக்கினையும் இடமூக்கினையும் பிடிக்குங்கால் பூரித்த காற்றினை பொருந்திவைத்தலைக் கும்பகமென்றும், சுட்டுவிரலால் இடமூக்கினைப் பிடிக்கும்போது கும்பித்த காற்றினை வலமூக்கினால் ஒருமுறை வெளிவிடுதலை இரேசகமென்றும் செய்து வரல் வேண்டும்.

இதனைத் தினந்தோறும் வழிவழியே போற்றி இராசயோகத் தெளிவுக்கு முன் முதலாவது நிலை

திருநாமத்தை நூற்றெட்டுருவுஞ் செபிக்கலாம். ஆசா ரியன் உபதேசித்த முறையிலே "சிவாயநம:" என வும், "சகலசிவாயநம:" எனவுமெழுதக்கது. மூலத் தன் ஓம் என்பது கூட்டியுஞ் செபிக்கலாம். செபமணி, ஐந்து முகம் அல்லது ஆறு முகமுள்ள பழுதில்லாத எத் திற உருத்திராக்ஷமுமா யிருக்கலாம். அவ்வைந்து முகமும் ஆறுமுகமுங் கலந்து கோர்த்தமாலை ஆகாது. நூற்றெட்டு மணியேனும் ஐம்பத்தைந்து மணியேனும் முகத்தோடு முகமும் அடியோடடியும் பொருந்தக் கோக்கப்பட்ட செப மாலையாகும். செபிக்குங்கால், மணிகள் ஒன்றோடொன் று தட்டப் பொலிபிறத்தல் கூடாது. செபமும் பிறர் செவி யிற் படலொண்ணாது. தவிர, விரலினையுங்கொண்டு உரு எண்ணலாம். அதன்முறை:- "வலக்கையின் பெரு விரனுனியால் ஆழிவிரலின் அடியிறைமுதல் சுட்டுவிர லின் அடியிறை மீறாக வலமாய்ச் சுற்றித் தொடுதல் செய்தலே நேர்ப்பதென ஒரு பத்தாகும்; அப்பத்தாக நும் மடக்கியுள்ள இடக்கை விரல்களு ளொன்றனை விடல் வேண்டும்; அப்படிப் பப்பத்து ஆக நீக்க மற்றை நான்கு விரல்களையும் விட்டுப் பின்னர் ஐந்து விரல்களையும் ஒரோ வொன்றாக மடக்குமாற்றானே நூறு உருக் கண்டுகொள லாம்; சுட்டுவிரல் ஆழிவிரல்களினுள்ள நடு இறை பிரண் டினையும் விரல்களி னுனிகளையும் பெருவிரலுனி தீண் டொண்ணாது" எனக்கொள். அச்சிஇறை பிரண்டுஞ் சே ருஞ் சந்தியெனப் படுக்கவுள்ளது. பிறர் விழிக்கும் புலப்படாது அங்கசுவாசலேயுஞ் செபிரலெறுதல் மெதுமிக பரிவட்டத்திலேன் மூடப்படல் வேண்டும். எக்காலத்தும் பப்புலத்தீர் மாணவருக்குச் செபித்தெண்ண உரு வளவும், ஒரு கட்டிச் சிறு. செபிப்போன் ஆசனம், கலன் திரு வடி விருத்தல் வேண்டும்.

செங்கேட பரமனது திருமேனியாய்த் திருப்பெயரா யிராநின்ற ஓங்காரமும் மானசமாகச் செபிக்கத்தக்கதே யாம். இதனுடனின் செங்கேட் பரமனையென ஞாப கஞ்செய்து செபிக்க வேண்டும். இது சூக்கும சடக்க மென்றுங் கூறப்படும். அக்கருமக ஆன்மவிகாசக பல னையில் இவ்வோங்கார வடிவும் பாவிக்கத் தக்கதே. அவ் விலக்கிறும் அவ்வடிவிற்றே. இது, சில வெழுத்துக் களோடியைந்து ஜபிக்கப்படின், தனியாகு செபத்திற் குரியதன்று. அவ்வாறு செபித்தற்குத் தனியுபதேசமும், ஆசிரிய கட்டளையும்பெறல் தக்கேட் கடப்பாடாகும். சஞ்சாரன் (கஉ,000) பன்னீராயிர முறை செபிப்போர்க் குப் (கஉ) பன்னிரு திங்களுட் பரப்பிரமம் பிரசன்னமா மென்று கருதி கொள்கின்றது.

விடிய வென்று விளக்கிற் றலைப்பான் ஏழெழுந் தொழுதல்வேண்டும். அத்தொழுதல், சூரியோதய மான வுடன் சூரியமண்டலத்தைக் தரிசித்து அதனுடே செவ் வொளி நிறமுடைய செங்கேட்பரமனைப் பாவித்து "ஓம் கடாநித்ய குமாரமா:" என்று ஆதருச்செபித்து ஆன் மப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து சட்டப் பிலப்படிய வீழ்ந்து வணக்குதலாம். இவ்வணம், ஐம்முகச்சிவனை வணங்குவ தாயின் மந்திரம், "ஓம் கடாநித்ய சிவாயமா:" எனவும், உரு ஞாங்கெனவு முணர்ந்து கொள்க. இத்தக் கட ஆதித் யன், செங்கேட் பரமனது பரமேசப் பெருஞனில் ஒரு விழியாகத் திகழ்கின்றான். பரம ஞானிக முனைந்தவன், தனது வைக்கண்ணைக்கே இவ்வுபாசனையைச் செய்து கொள்வான்; ஆசிரிய முத்தரம் பெற்று. மந்திரவுரு ஞானமாம்.

பத்தாவது.

அநுஷ்டானவிதியியல்.

குமாரோபாஸ்தி.

யாதானுமொரு நீர் நிலையிலுள்ள தீர்த்தத்தைப் பரிசுத்த கங்கையாகவுஞ் சரவணப்பொய்கையாகவும் பாவித்து, சுப்பிரமணியனை அர்ச்சித்து நீரில் வடக்கு அல்லது கிழக்கு முகமாக நின்று கொண்டேனும், ஓடுகிற நதியாயின் அதற்கெதிர்முகமாக நின்றுகொண்டேனுஞ் செவ்வேட்பரமனைச் சிந்தித்து, வலக்கை விரலால் ஓங்காரம் வரைந்து, அதனையே கண்டு, சருவபாவங்களுஞ் சருவமங்கலங்களும் விருத்தியுண்டாமாறு சிந்தித்து, மும்முறை மூழ்கி யெழுந்து கரையேறல் வேண்டும். நீர் நிலையில்லா விடத்தே முழுகக்கூடாது முழுகுஞ்சுத்தியிலொரு சிறு கலசத்தையே வைத்துக்கொண்டு மேலோ கொள்க—

> கங்கேசயமுனேசைவ கோதாவரீ ஸரஸ்வதி!
> நர்மதே ஸிந்து காவேரி ஜலேஸ்மின் ஸந்நிதிம்குரு!
> ஆயாந்து ஸுப்ரஹ்மண்ய பூஜார்த்தம்
> துரிதக்ஷயகாரகா:

என்று சொல்லி நமஸ்கரித்து, அதன்கண்ணே குறியீட்டு ஷட்கோண யந்திரஞ் செவ்வனே வரைந்து, அதியில் ஓங்காரமும் ஷட்கோணங்களிற் சகாரமுதல் வகாரமீறான ஷடக்ஷரமு மெழுதி, அம்மந்திரத்தை ஆறுமுறை ஜெபித்து அக்கலசத்தை நீரில் விட்டுக்கொள்ளலாம். மேலு ருத்திராக்ஷ கோவைகள் தரித்து ஸந்தியாவந்தனமு முடிக்க வேண்டும்—

"ஓம் அஸ்த்ராய பட்" என்று சொல்லி இருப்பிடத்திலே நீரைத் தெளித்துப் புல்லைச் சுத்திசெய்து கொண்டும், அங்கங்கள் மூன்றுமுடையதாயேனும் இரண்டுமுடையவேனும் போராசனத் தமர்ந்தும்.

பூரகப் பிராணாயாமம், ஜலாசமனம் செய்து "ஓம் ஜலபதயே நம:" என்று தொட்டுக் கொண்டும்,

குளத்தை நோக்கி "..........உருப்ரியாய நம:" என்று பூசித்தும்,

அனுட்டான மண்ணை, "ஓம் சிவாய நம:" என்று சொல்லி வலக் கையால் எடுத்து, சேற்றில் கலந்து நீரில் இடக் கையால் அழுக்குப்போம் படி கொண்டதாய் பாகித்துச் சுத்திசெய்து கொண்டும்.

"ஓம் அஸ்த்ராய நம:" என்று சொல்லி அதனைத் தன்னுடையின் மீது மூன்றுமுறை தெளித்துக் கொண்டும்,

"ஓம் அஸ்த்ராய வௌஷட்" என்று சொல்லி அதனை மும்முறை தெளித்துக் கொண்டும்,

"ஓம் அஸ்த்ராய நம:" என்று பத்துமுறை செபித்த பின்னர் முப்போதிலே "ஓம் அஸ்த்ராய ஹும்பட்" என்று ஒரு முறை தெளித்துக் கொண்டும், மேல் வரும் வகைகளைப்பெருவிரலால் எடுத்துத் தீர்த்தங்கட கூறக் கேட்டுத் தீர்த்தம்:—

"ஸத்யோஜாதாய ஸ்வாஹா"

"அகோரஹ்ருதயாய ஸ்வாஹா"

"சிவதத்வாய ஸ்வதா"

என்று மும்முறை ஆசமனஞ் செய்தவுடன் "ஓம் அஸ்த்ராய பட்" என்று சொல்லி உதகமிரண்டினையும் வலக்கைப் பெருவிரல்கொண்டு இடமாக விருமுறையும், வல மாக்கைகொண்டு கீழாக வொருமுறையுந் துடைத் தல்செய்து கை கழுவலும், பின் —

"ஓம் ஹ்ருதயாய வௌஷட்" என்று வலக்கைப் பெருவிரலொடு சேர்ந்த ஆழிவிரலால் முகம், வலநாசி, இடநாசி, வலக்கண், இடக்கண், வலச்செவி, இடச்செவி, நாபி, மார்பு, வலத்தோள், இடத்தோள், சென்னியென் னும் பன்னிரு தானங்களையுந் தொட்டிடுதல் கருடா னுட்டான முறையால் விருப்பமின்றன.

விபூதிச் செப்பிலுள்ள நல்ல தவமீற்ற விபூதியினை வலக்கையால் எடுத்து இடக்கையில் வைத்து வலக்கை யால் மூடிக்கொண்டு பஞ்சப்பிரமம் ஷடங்க மந்திரங் களால் பதினொரு மந்திரங்களால் அபிமந்திரித்து "அஸ்த் ராய பட்" என்று உத்தூளனமாய்ப் பூசிக்கொண்டபின் பின் திரிபுண்டரமாக ஐந்திடங்களிலாயின் —

"ஈசான மூர்த்தயே நம:" என்று சென்னியிலும்,
"தத்புருஷ வக்த்ராய நம:" என்று நெற்றியிலும்,
"அகோர ஹ்ருதயாய நம:" என்று மார்பிலும்,
"வாமதேவ குஹ்யாய நம:" என்று நாபியிலும்,
"ஸத்யோஜாத பாதாய நம:" என்று இருதோள்,

இருகைகள், இருமணிக்கட்டு, இருமுழங்கால், முதுகு, கழுத்து என்னும் இடங்களிலும் "அஸ்த்ராய பட்" என்று கை கழுவுக. அநுஷ்டானவிடப்பட்ட அப்புண்டர இடைவெளி கள் ஒவ்வொன்றும் அங்குலியளவாக விருத்தலே. ஏனென

வெள்ளைப் பின்னர்ந்து தடவிக்கு உருத்திரனையாகப் பூ
ஜையே முடிக்கலாம். மேல்—

(அங்கந்யாஸம்)

"ஓம் அஸ்ய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மஹா மந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீ
பராசக்தி ரிஷி: அநுஷ்டுப் சந்த: ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர
தேவதா ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரீத்யர்த்தே ஜபே விநியோக."

என ஒவ்வொன்றுஞ் சொல்லி நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.
சொல்லுந் தோறும், வலக்கை விரலைத் தொட்டுக்
கொண்டும், இடக்கை விரல்களைத் தொட்டுக்கொண்
டும் எதிரே இருத்தல் வேண்டும். மேல்—

(௧) ஓம் ஸ்ரீகண்டாய அங்குஷ்டாப்யாம் நம:
(௨) ஓம் காலாக்நயே தர்ஜநீப்யாம் நம:
(௩) ஓம் பிரம்மணே மத்யமாப்யாம் நம:
(௪) ஓம் வேதாத்மனே அநாமிகாப்யாம் நம:
(௫) ஓம் குஹாய கனிஷ்டிகாப்யாம் நம:
(௬) ஓம் ஜடாதராய கரதலகரப்ருஷ்டாப்யாம் நம:

(௭) ஓம் சம் ஹ்ருதயாய நம:
(௮) ஓம் நம் சிரஸே ஸ்வாஹா
(௯) ஓம் வம் சிகாயை வஷட்
(௰) ஓம் ஸம் கவசாய ஹும்
(௧௧) ஓம் யம் நேத்ரத்ரயாய வௌஷட்
(௧௨) ஓம் ஸம் அஸ்த்ராய பட்

என அந்த அந்த இடங்களைத் தொட்டுக்கொண்டும் "பூர்
புவஸ் ஸுவரோம் இதி திக்பந்த:" என்று சொல்ல
வேண்டும். மேல், 'த்யானம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு—

(தியானம்)

"சிந்தூராருணையிந் தூண்டிலகுங்
செம்பொருளாந்தீர்
இம்மையிலேயாபரிசையிப்புகழ் தருநம்
எவர்க்கானதிவினைசெய்யதுமாம் !

அம்மைபஞ்சபலசக்தி குக்குடக்கொடி
ஏக்தங்கரதாமுகம்
வைரத்தனைக்கூப்பிடவான் தேவாய்ராணைமதரம்
பிறப்பாருமோக்ஷகரம் !"

" கரத்தி லமர்வேலுங் கட்டழகார்
மோரம்பிலணி கடம்பு மாறு
சிரத்தி லவிர்முடியுந் தேசுசேர்
காதணியுந் திகழ நீசில
உரத்தி லணிபூண வொளிர்தேவி
யிருவரொடு
வரத்தை யருள்குகனை வந்தேத்துங்
கருக்கட்டு வருவ துண்டோ." — [திருவலங்கல்
திரட்டு - ஆசிரியத்துறை]

என்று சொல்லித் திருவுருவைத் தியானித்து சடாக்ஷர முத்திரையிருந்து ஜபிக்கவேண்டும். மேல், ஒன்பதாவது இலையிற் சொல்ல முறைமைகள் கூறியுள்ள திருநாம **சடக்ஷர மகாமந்திரத்தை** நூற்றெட்டுரு ஜபம் செய்தல் வேண்டும்.

சோடசோப சாரம்.

பூஜிக்கத்தக்க பஞ்சலோகத்தாலில் ஸ்ரீ வள்ளி தேவ சேனாசமேத அபிஷேகம் கந்தக்கடவுளாக சிவசுப்பிரமணிய

யல் ஆடையுமாயி" என்று தேவிக் கோவிற் பலர்க்குள்ள ஸ்ரீகுமார பிம்பீல ஆதாரமாக்கு செய்துகொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்துகொண்ட பின்னர் —

(க) ஆனைக் கொம்பினாலான (தங்கச்சிப்பல்).

(உ) மாங்காய்க் கொம்பினாலும் (காசு கழுத்து கிருத்தமணி)

(௩) அரங்கக் கொம்பினாலும் (ஒரு ஏழுவை கிருஷ்ணன்)

(௪) ஆரவிடக் கொம்பினாலும் (ஆரமணி கிருஷ்ணன்)

(௫) கத்திராதக்கொம்பினாலும் கொண்டும் (அரிப்பிடம்)

ஸ்தானத்திற்கு - ஆசையுடை கொம்பினாலும்

(௬) வெள்ளைத்தரக் கொம்பினாலும் } அருகுமலைதான் செய்வைத்து.
(௭) வெள்ளிக் கொம்பினாலும் }

(௮) கச்சைக் காதணி (கடுக்கன்)

(௯) புல்லாணி முறுக்கு (புர்க்காள், அருந்தார)

(௰) ஆடைக் கொம்பினாலும் } புரிகுணமும் வடிவசதி சற்றுக் குறியன.
(௧௧) இடைக் கொம்பினாலும் (தரசமாம்) }

(௧௨) கைவிரற் கிரீடமாய்

கைவிரற்பாத்திரம் – அரங்கக் கொம்பினாலும், மரக்கம் கொம்பினாலும், ஆரவிடக் கொம்பினாலும், தாழ்ப்புலம் கொம்பினாலும்

(௧௩) கர்ப்பூர சிராஜுக் கொம்பினாலும் [சக்கிர புட்டாரம்]
சாமரக் கொம்பினாலும்
ஆலவட்டக் கொம்பினாலும்
சத்ரக் கொம்பினாலும் (குடை)
திட்டமைப் பிச்சலம் (கண்ணாடி
வித்தாரக் கொம்பினாலும்

தனைச் செய்து அவ்விரண்டனையும் சமர்ப்பணம் பண்ணி விடல்வேண்டும். அவர் எல்லா பொருள்களுக்கும் அன்னையே ஆகலின்கண். இக்கருவியோடுகூடிய நான், அவ்வண்ணஞ் செய்யாவிடில் அன்னோர் பாவமும், அப்பொருள்களின் வழியாய் வருதலும் வருபாவமும் அன்னோர் சாரும்; ஆனது பண்ணியமும் அவரைச்சாரும். இருமூன்று இடத்தில் உலவிக்கொள்ளப்படுகிறது. தீபவழிபின், அர்ச்சிக்கப்பட்ட மரங்களும் ஸ்ரீபடைக்காக்கத்தை மனமகிழ்ச் செயற்கொண்டிருந்து அத்தீபம் என்னுற்றுடன் சேர்ந்த வண்ணமையும் புரிக்கலாம். இதப் புரிப்புண்டல் கச - வடிவைத்துப்பின் சன்னை பக்கும். கூறுக்கத் தொடங்குகின்றது —

"திருமா லயனென் றுலேசின் றனக்குந்
செருவா லைகுஞ் சிவசங் கரனுர்
உருவெங் குணர்வோ ரறிவா லொளிரும்
ஒருகைக் குபிரா னுயிர்கா வகனே." [ரு-பாடல்]

என்னும் இத்திருச்செய்யுளை பொருளுணர்ந்து சொல்லிக் குமாரபிரான் திருவடியைப் பாவனையால் இதய கமலத் திருத்திக்கொண்டு இட்கை விபூஷணப்பித்துக் கண்பண்ட கொள்ளவேண்டும். இடக்கை தீபாராதனைத்திருப்பிராணை இனிதியக்கும். மஹேசுரரைப்பூசித்து அவர்கட்குத் திருவமுது செய்வித்தபின் உண்ண வேண்டும், சிவசின்ன தாரணர்களான அடியார்களுடைய திருவடிகளை விளக்கும் தண்ணீரையே திவ்வியதீர்த்தமாகப் பெற்றவர்களைத் தன்றலைமேற் தெளித்துக்கொண்ட பின்னர் முன்னமேயே சாதனிதனுற் செழுகப்பட்டுள்ள சாய்த்தன்ன இடத்தில் அமைவே வைத்துப்படி செய்துக்கொள்ள. இரவிற் காணி சுத்தியுபாகலின் அக்காலத்தே அக்குபவிதீ

தல் கூடாது. பலர்கேளாப் புரிந்துவிடத்திற் காணிப்படுவால் கூடாது. களை, முருங்கை, கொம்மட்டி முதலியவற்றின் காய்களையும், வெள்ளுள்ளி, பெருங்காயமென்பவைகளையும் மாமிச முண்ணுதலையும் விலக்கி நடத்தல் வேண்டும்.

மிருகங்களையேனுஞ் சீவசெந்துக்களையேனும் ஒருபோதும் வதைத்தல் கூடாது; சினங்கொள்ளவுங் கூடாது.

(௧) ...
(௨) ...

(௩) ஓம் ஹூம் அகோராய நம:
(௪) ஓம் ஹேம் தத்புருஷாய நம:
(௫) ஓம் ஹோம் ஈசானாய நம:, என்னும் இவ்வை
ந்தையும் பஞ்சப்பிரமபீச மென்றும்,

(௧) ஓம் ஹாம் ஹிருதயாய நம:
(௨) ஓம் ஹீம் சிரசே ஸ்வாஹா
(௩) ஓம் ஹூம் சிகாயை வஷட்
(௪) ஓம் ஹைம் கவசாய ஹூம்
(௫) ஓம் ஹௌம் நேத்ரத்ரயாய் வௌஷட்
(௬) ஓம் ஹ: அஸ்த்ராய பட் என்னும் இவ்வாறி
னுஞ் சடங்கமந்திர மென்றும்,

(௧) ஓம் ஸும் ஸுப்ரமண்யாய நம:
(௨) ஓம் கும் குமாராய நம:
(௩) ஓம் ஷம் ஷண்முகாய நம:
(௪) ஓம் ஸம் ஸர்வரூபாய நம:
(௫) ஓம் சேம் சேனாபதயே நம:
(௬) ஓம் ஸோம் ஸோமேசுவராய நம: என்னும் இவ்
வாறினையுஞ் சண்முகமூர்த்திமந்திர மென்றும்,

(மூல மந்திரம்)

"ஓம் ஸ்கும் ஸ்கந்தாய நம:" என்னும் இவ்வெ
ழுத்தினை மூலமந்திர மென்றும்,

(ஓம் சரவணபவ மந்திரம்)

"ஓம் சரவணபவ ஹ்ரீம்" என்னும் இதனை (அஷ்
டாக்ஷரம்) எட்டெழுத்தென்றுங் குமாரதந்திரமென்னும் நூ

புத்தகவிளம்பரம்.

(1) [illegible] 0

[illegible]

(2) [illegible] ... 2 [illegible] 10

(3) [illegible]

[illegible] 0 11

(14) [illegible] 0

(15) [illegible] 0

(16) [illegible] 0

(17) [illegible] 0

[illegible] 135 [illegible] V. [illegible]